

opinia veche

● Anul XLI ● 2012 ● 8-14 octombrie 2012 ● Nr. 435 ● IAȘI ● GRATUIT ● 5000 de exemplare

Cărămizile de la temelia statului grecesc se cutremură

- în ultimul an, criza i-a atacat pe greci ca un animal sălbatic
- Alexandros, unul dintre prietenii pe care-i am acolo o numește cancer

pagina 11

EDITORIAL

Sub preșul de „Bun venit”

Am început în forță. Cu izbucniri de culori care crapă cerul în lumini ascuțite și gîdila timpâne în octave din game majore. Am început anul universitar rafinat, în trombă, cu invitați de la Casa Regală a României la Universitatea de Arte și cu un ministru al educației care suflă în pînzele de vise ale viitorilor medici, care vor repara trupuri și vor alina suflete. Am început cu îmbrățișări pufoase și calde de bufniță la „Cuza”, pentru sufletele timide, vii și tremurînde, care se descătusează în dans, fix în mijlocul străzii de bucuria nestingherită a noului. Cu un site șucar la Politehnică pentru inginerii jucăuși și creativi.

„Oficial îmi merge bine”, acesta a fost mesajul universităților ieșene, care l-au delegat pe Smiley să-i mintă frumos pe bobocii care au venit cu inima strînsă și vulturul în priviri să pornească în aventura academică a vieții lor. Dar dacă ar fi fost să răsune adevărul, s-ar fi auzit printre exploziile de artificii glasul principilor care s-au scuzat că nu mai cred în sistemul de educație deși, principal, îl respectă și îi recunosc meritele. S-ar fi văzut crisparea ministrului care a arătat cu degetul clasificarea universităților și a declamat că nu are o bază legală. Dar universitățile s-au priceput să-și ascundă fin și discret, sub preșul de „Bun venit!” toate amărăciunile.

Adevărul este că sistemul de educație superior este într-o derivă și o incertitudine fenomenale. O lege a educației a lui Funeriu care a revoluționat criteriile și i-a speriat chiar și pe cei așezați îndeajuns de sus pe fotoliile posturilor didactice se dezintegrează, iar în loc se iscă incertitudini și, eventual, pentru oportuniști, șanse de promovare. Dintr-o dată se planifică angajări pentru asistenți fără doctorat, profesorii de peste 65 de ani își mai așază o pernă pe canapeaua academică. În acest timp, universitățile se îngrămădesc să fie printre primele de la coada pentru cele o mie de cereri de rambursare pentru fondurile de 110 milioane de euro menite să le ostoiască din datoriile pe care și le-au asumat ca să susțină proiectele POSDRU ce trebuiau să primească finanțare de Comisia Europeană. În background se desfășoară tirada plagiatelor unui individ cu viață scurtă în Ministerul Educației și a unui prim-ministru pentru care etica academică a ajuns un subiect de deriziune și sfidare a logicii elementare.

Cu toate astea, am început cu o miniciună. O minciună convenită, fiindcă universitățile trăiesc prin și pentru cei pe care îi primesc an de an să se încreadă în drumul ales. Nu le trebuie unor pui de oameni adevăruri prea tari. Lor le trebuie un entuziasm care se revarsă din lume, peste lume și peste ei. Începutul de facultate trebuie să fie îndeajuns de strălucitor încît să se apropie de claritatea luminii. Să fie epurat de problemele care au de-a face cu găurile negre ale sistemului care par să înghită orice opțiune ar face-o un tînar pentru o universitate ieșeană. Bobocii trebuie să înțeleagă, tacit, că viitorul e bucurie. Povara trebuie să o poarte oamenii mari, mentorii și cei care s-au angajat să le deseneze pe traseul devenirii un peisaj în culori, deși nu aveau la îndemînă decît o schiță prost executată.

Laura PĂULEȚ

Lumea poate să dea pe bună dreptate ministerul în judecată pentru o clasificare ce nu are o bază legală

● interviu cu prof. univ. dr. Ecaterina Andronescu, ministrul Educației, Tineretului, Cercetării și Sportului

paginile 8 - 9

„Nu poți să compari Universitatea «Cuza» cu Universitatea de la Cucuieții din deal. Noi între noi ne știm locul pe care îl ocupăm în ierarhie”

DOSAR

Ne dați ori nu ne dați?

Universitățile ieșene cochetează cu falimentul

Au trecut mai bine de patru luni de zile de cînd Comisia Europeană a anunțat că va sista finanțarea proiectelor din cadrul Programului Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane. În acest răgaz, CE trebuia să evalueze criteriile în baza cărora Autoritate de Management a POSDRU a deblocat finanțarea proiectelor respective, fiind semnalate o serie de nereguli. Însă universitățile din țară au avut probleme cu rambursarea fondurilor europene cu mult înainte de sesizările forurilor europene. S-au făcut împrumuturi la bănci de sute de miliarde de lei vechi și unele proiecte n-au mai văzut alți bani decît ai universităților de aproape doi ani de zile. Vineri, 5 octombrie, instituțiile de învățămînt superior au mai primit o gură de oxigen, fiind deblocate aproximativ 110 milioane de euro pentru a plăti măcar primele 1000 de cereri de rambursare. Dar viitorul se arată în continuare sumbru. Nu s-a lămurit exact dacă banii vor veni continuu de-acum încolo și această pre-suspendare a fost doar un avertisment. România trebuie să-și schimbe radical rata de absorbție a fondurilor europene pentru că în 2014 se semnează un nou acord din care s-ar putea să fim lăsați pe dinafară.

pagina 5

Actualitate

La Iași, cursurile au început cu fast

- Universitatea de Arte i-a avut ca invitați pe Altetele Lor Regale Principiele Nicolae și Principele Radu
- la Medicină s-a celebrat diversitatea culturală

pagina 3

Tabletă

Anotimpul dezlegării la muncă

- a venit octombrie și Iașul ne-a chemat înapoi
- ne-am amăgit trei luni de zile că nu vrem să plecăm, că ne e mai bine în patul nostru

pagina 6

Reportaj

Studentia „cum laude”

- nu sînt tocilarii din liceu, care nu ieșeau din bibliotecă
- sînt tinerii fără de care sistemul de învățămînt superior ar fi mai searbăd
- Andreea a învățat să nu mai dea atenție jignirilor

pagina 7

Dezbateri

Combinatul care n-a fost lăsat să moară

- despre privatizarea Oltechim au comentat jurnaliștii Cristina Teodorescu, Dan Popa și analistul economic Moise Guran

pagina 13

opinia veche

este editată de studenți ai Departamentului de Jurnalism și Științe ale Comunicării și se adresează exclusiv mediului academic.

revistă săptămînală de informație, reportaj și atitudine studentescă

În coloană,
adunarea

Politehnica și-a schimbat interfața

Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (UTI) și-a lansat în urmă cu două săptămîni un nou site, cu o interfață mult mai dinamică și mai prietenoasă decît precedentul. „Trebuia să venim cu o nouă față. Era prea încărcat la un moment dat, au fost și niște probleme tehnice, dar s-au depășit toate, iar în momentul de față merge foarte bine. Sper să ajungem la un moment în care fiecare student să-și poată vizualiza notele, să-și poată plăti restanțele și căminul prin intermediul site-ului. Astea vor mai dura, dar nu foarte mult timp”, a declarat ing. **Bogdan Budeanu**, directorul adjunct al Direcției Serviciilor Studentești a UTI.

Site-ul poate fi accesat de pe toate browserele de Internet și va putea fi accesat și de smartphone-uri sau tablete cu sistem de operare **Android** sau **iOS**. „Făcînd o analiză a celor care intră pe site, reiese că cei care ne vizitează sînt în proporție de 70-80% liceeni. Pentru foarte mulți liceeni acesta este un prim contact cu universitatea, și este clar că trebuie să avem o imagine foarte frumoasă și să creăm o impresie. Ca în orice casă în care intri mai întîi, trebuie să arăți cît de bine și de organizat ești. Vechiul site nici nu se deschidea în Google Chrome, care în momentul de față este folosit de 40-50% dintre tinerii care navighează pe Internet”, a adăugat ing. **Bogdan Budeanu**.

Odată cu lansarea, **Universitatea Tehnică** și-a creat și conturi oficiale pe principale platforme media (**Facebook**, **Youtube**, **Twitter**, și **Pinterest**), spre care există butoane de trimitere pe site.

Julian BÎRZOI

Un instantaneu pe oră

Institutul Francez (IF) din Iași organizează cea de-a opta ediție a concursului **Fotomaratón**, destinat participanților care utilizează aparate de fotografiat digitale. Competiția va începe sîmbătă, 13 octombrie, de la ora 9.00, la sediul **ICF** și are trei categorii de participare, în funcție de vîrsta concurenților: Copii (7-13 ani), Tineri (14-17 ani) și Adulți (peste 18 ani). „Anul trecut am avut participanți din aproape toată țara, oameni care s-au urcat în tren și au venit la Iași pentru a lua parte la maratonul nostru fotografic. Din pasiunea lor am înțeles însăși esența Fotomaratónului: ceea ce contează este participarea în sine, împărtășirea pasiunii pentru fotografie”, a declarat **Dan Daia**, responsabil cu proiectele culturale și comunicare de la IF.

Formatul concursului este la fel ca cel din anii precedenți: timp de 12 ore fiecare participant trebuie să realizeze 12 fotografii pornind de la cele 12 teme date de către organizatori. Pentru înscrierea în concurs, cei interesați trebuie să completeze formularul de înscriere disponibil pe pagina <http://fotomaraton.cfiasi.ro/>, pînă pe data de 11 octombrie. Fotografiile vor fi alese și premiate de un juriu alcătuit din organizatori și profesioniști ai fotografiei și artelor vizuale. Premiera și vernisajul fotografiilor premiate **Fotomaratón 2012** va avea loc pe 7 decembrie, de la ora 18, la sediul **ICF**.

Primă ediție a competiției a avut loc în 2005. Concursul a adunat anual aproximativ 500 de participanți.

Mădălina OLARIU

Învățămîntul universitar a pierdut trei mentori

Doliu în mediul academic ieșean

- profesorii au fost recunoscuți pentru memorabila carieră academică și didactică desfășurată

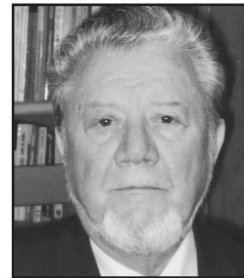
Începutul anului universitar a fost marcat de decesul a trei profesori universitari, remarcabili pentru activitatea desfășurată în cariera didactică. Vineri, 28 septembrie, s-au stins din viață doi renumiți profesori universitari de la **Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC)** din Iași. Este vorba despre prof. univ. dr. **Ioan Ciupercă**, profesor și fost decan al **Facultății de Istorie** și prof. univ. dr. **Ilie Danilov**, de la **Facultatea de Litere**. Luni, 1 octombrie, a trecut în neființă și prof. univ. dr. **Gheorghe Scripcaru**, fost rector al **Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” (UMF)** și fost director al **Institutului de Medicină Legală (IML)** Iași.

Profesorul **Ioan Ciupercă** este recunoscut pentru contribuția sa la istoria universală, istoria relațiilor internaționale și a fenomenului totalitar. A publicat peste zece volume de autor și aproximativ 50 de studii și articole, editînd de asemenea și manuale de istorie pentru liceu. Între 1996 și 2003 a fost decanul **Facultății de Istorie**, iar între 1992-1996 și 2003-2005 a fost șef al catedrei de **Istorie Universală** la **Facultății de Istorie**. Pentru cercetarea științifică desfășurată în cadrul **Comisiei Internaționale pentru Studiarea Holocaustului din România** a fost decorat de președintele **Traian Băsescu** cu **Ordinul Meritul Cultural** în grad de ofițer.

Profesorul **Ilie Danilov**, cunoscut și sub pseudonimul literar **Leo Divinal**, a fost doctor în filologie, autor de cărți și lucrări științifice în domeniul lingvistic, prozator, dramaturg, ziarist și membru al **Uniunii Scriitorilor din România**. A publicat peste 80 de studii științifice, cărți de autor în domeniul lingvisticii, culegeri de texte și manuale de limba română pentru studenții străini, precum și proză scurtă și teatru în reviste culturale. „Este o mare pierdere intelectuală, spirituală și mai ales umană. Ambii erau suficient de tineri pentru o viață întreagă de acumulări intelectuale și ajunseseră la vîrsta la care puteau să dea și mai mult în creația lor științifică”, a declarat prof. univ. dr. **Vasile Ișan**, rectorul **Universității „A. I. Cuza” din Iași**.

Profesorul **Gheorghe Scripcaru** a fost membru emerit al **Academiei Internaționale de Medicină Legală și Socială**, dar și al altor societăți științifice internaționale, este autorul a zece manuale și monografii de medicină legală, drept medical, deontologie medicală, bioetică și expertologie. Este și co-autor al volumelor publicate la **Editura Polirom** intitulate „Bioetica, științele vieții și drepturile omului”, „Psihiatrie medico-legală”, „Criminologie clinică” și „Medicina legală pentru juriști”.

De asemenea, prof. dr. **Gheorghe Scripcaru** a contribuit la construirea

Profesorii Ioan Ciupercă, Ilie Danilov și Gheorghe Scripcaru

Aulei UMF, organizarea centenarului institutiei și trimiterea în străinătate la studii a celor care, astăzi, onorează clinici faimoase în calitate de coordonatori. A devenit și membru în numeroase comitete de redacție a unor publicații de specialitate din **Spania, Statele Unite ale Americii, Israel** sau **Africa de Sud**. „El s-a caracterizat ca «un simplu om», însă eu aș spune un om drept, generos, care ne-a învățat ce înseamnă onestitatea, ce înseamnă să aperi dreptatea, ce înseamnă demnitatea. Ne-a respectat și l-am respectat, ne-a iubit și noi l-am iubit la rîndul nostru. Și dacă el acum vorbește cu divinitatea, noi, urmașii lui avem povara grea de a fi vorbitori în numele său”, a declarat prof. univ. dr. **Vasile Astărăstoe**, rector al **UMF**.

Cei trei profesori universitari au fost înmormîntați săptămîna trecută la **Cimitirul Eternitatea din Iași**.

Mădălina OLARIU
Anca TOMA

Salarii mai mari sau demisia în masă

- președintele Colegiului Medicilor din România dorește majorarea lefurilor rezidenților pînă la 1800 de lei

Anul acesta 1600 de medici au părăsit țara

Începînd din ultima parte a acestui an, salariile medicilor rezidenți se vor putea majora în cazul în care șeful **Guvernului** și actualul ministru interimar al Sănătății, **Victor Ponta**, va răspunde afirmativ propunerilor primite din partea **Colegiului Medicilor din România (CMR)**. Astfel, în urma unei întîlniri dintre primul ministru și prof. univ. dr. **Vasile Astărăstoe**,

președintele **CMR** și rectorul **Universității de Medicină și Farmacie „Gr. T. Popa din Iași” (UMF)**, urmează ca Executivul să analizeze deficitul bugetar al majorării recomandate. În caz contrar, rectorul **UMF** a avertizat că medicii iau în considerare inclusiv demisia în masă. „Am prezentat propunerile noastre primului ministru, iar acum rămîne să facem un audit de calcul privind impactul bugetar pe care l-ar avea această decizie, deci cu cît ar influența deficitul bugetar, și ulterior, pînă pe 18 octombrie să vedem care va fi răspunsul oficial”, a declarat prof. univ. dr. **Vasile Astărăstoe**, președintele **CMR**.

Conform proiectului înaintat de **Colegiul Medicilor din România**, ma-

jorarea salarială urmează a fi realizată eşalonat, iar dacă „în acest moment venitul net al unui medic rezident este între 750 – 1100 de lei, noi am dori să ajungem anul acesta, într-o primă etapă, la 1700 – 1800 de lei, iar apoi, într-un interval de timp decent, să atingem un venit egal cu trei salarii medii pe economie”, a adăugat rectorul **UMF**.

Decizia așteptată din partea **Guvernului** pînă peste următoarele două săptămîni vine în contextul în care, marți, 2 octombrie, primul ministru **Victor Ponta** a declarat odată cu vizita comisariatului european pentru sănătate, **John Dalli**, că va îmbunătăți situația sistemului sanitar. „Cred că sănătatea este într-adevăr o problemă nu doar în România, dar angajamentul nostru este de a ameliora sistemul”, susținea ministrul interimar al Sănătății, în contextul în care doar anul acesta 1600 de medici au părăsit țara.

În prezent, în **România**, sînt aproximativ 12 000 de medici rezidenți.

Iulia CIUHU

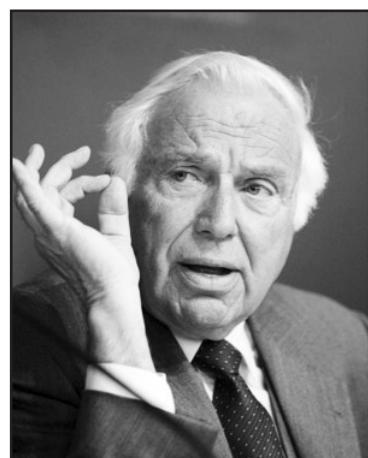
Ioan Hollender predă la Iași

- cursul se va adresa mai mult studenților, masteranzilor și doctoranzilor de la universitățile de arte și muzică

Între 24-27 octombrie 2012, **Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC)** va găzdui cea de-a doua sesiune a **Cursului Intensiv de Management Internațional**, ce va fi susținut de către profesorul **Ioan Hollender**, fostul director al **Operei din Viena**. Seminarul se va desfășura pe parcursul a 18 ore și va cuprinde informațiile necesare pentru înțelegerea și dezbaterile problemelor care apar într-un teatru muzical și rezolvarea lor

pentru o bună funcționare a unei astfel de instituții. Iar noțiunile teoretice (de la soliști, orchestră, tehnicieni, sponsori și pînă la stabilirea bugetelor), vor fi exemplificate prin diverse proiectii video, fiind bazat pe același material predat de către **Ioan Hollender** și cursanților din Viena.

„În bună măsură va fi același program intensiv de management cultural internațional, însă focalizat pe instituțiile sau teatrele lirice, cu alte cu-

Fostul director al Operei din Viena

Se întorc vechii dascăli

- profesorii de peste 65 de ani mai pot rămîne pe post

Precizările ordonanței de urgență publicată în **Monitorul Oficial** la începutul lunii mai privind păstrarea în sistemul de învățămînt superior al profesorilor care au împlinit vîrsta de pensionare de 65 de ani au început să fie aplicate de către universități. În urma primei ședințe a **Senatului Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC)**, s-a luat decizia ca prof. univ. dr. **Nica Panaite** de la **Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor** să-și continue activitatea pe postul de profesor ocupat al institutiei de învățămînt superior, deși a împlinit în acest an vîrsta de pensionare.

„O astfel de inițiativă nu poate decît să fie văzută drept tradițională și perfect legală. Ea nu poate reprezenta o amenințare la adresa intrării în sistem a unor tineri profesori sau cercetători, ci mai degrabă o reprezentă blocarea posturilor didactice și de cercetare de mai bine de trei ani sau ingerința ministerului în autonomia universitară. Însă prelungirea activității didactice este o chestiune tradițională. În universitățile americane, spre exemplu, un profesor cu anumite performanțe poate rămîne la catedră cît crede de cuviință”, a declarat prof. univ. dr. **Vasile Ișan**, rectorul **UAIC**.

Venită inițial sub formă de inițiativă parlamentară, propunerea de modificare a **Legii Educației Naționale (LEN)** i-a aparținut fostului ministru interimar al **Educației, Li-viu Pop**. Înainte de modificare, **LEN** prevedea că acele cadre didactice trecute de 65 de ani mai pot rămîne să predea în universități doar în regim de plată cu ora.

Cătălin HOPULELE
Anca TOMA

vinte teatrele de operă și balet. Spre deosebire de activitatea de anul trecut, în acest an, cursul se va adresa mai mult studenților, masteranzilor și doctoranzilor de la universitățile de arte și muzică”, a declarat prof. univ. dr. **Vasile Ișan**, rectorul **UAIC**.

În cadrul ultimei sale întîlniri cu studenții ieșeni pasionați de muzică și teatru, alături de reprezentanții instituțiilor importante de profil din **România**, fostul director al **Operei din Viena** a lansat și volumul „Spuse, trăite, dorite. Amintiri”. Înscrierile s-au făcut online, fiind disponibile 50 de locuri. În prezent, acestea s-au ocupat, lista putînd fi suplimentată dacă există cereri.

Mădălina MORARU

Joia, scutecele se schimbă în mall

Mersul de-a bușilea se învață la Cărturești

Pentru că niciodată nu poți fi îndeajuns de pregătit pentru venirea unui copil, ne-am consultat un pic, apoi ne-am luat inima în dinți și ne-am dat viitori sportivi în ale plmbatului cu căruțul într-un program de educare organizat în Iulius Mall. Zis și făcut, ajunși acolo, ne-am ascuns unul în spatele celuiilalt și ne-am împins când a fost venit vorba de schimbatul unui scutec.

Nici bine nu mă așez pe canapeaua neprietenoasă pentru spate de la **Cărturești**, că cele două gazde ale evenimentului vin să mă salute și să mă întrebe dacă urmează să fiu tătic. Cu un plan peticit încă de acum câteva minute și cu un zîmbet modest pe față, le mărturisesc că prietena mea e însărcinată în două luni. Le mai zic că viitoarea mămică este cea care m-a convins să vin și că ea mai întîrzie puțin din cauza jobului. Între timp își fac apariția și restul de „agenți sub acoperire”, care se ascund pe lîngă mine cu aceeași stînjnînire.

Cum sfertul academic expiră, doamna doctor **Ioana Vărtosu** trece la treabă și începe să răspundă întrebărilor curioase din public. Și pentru

● semănăm mai degrabă cu niște liceeni care au chiulit de la ultima oră ● bărbații se fac tot mai comod în perna moale a canapelei admirînd tavanul sau parchetul

Despre ceaiuri și scutece

● nici unul dintre potențialii tătici nu se avîntă în a-și arăta îndemînarea

a demonstra că știe despre ce vorbește, cealaltă gazdă, **Călin**, amintește cu admirație că **Ioana** are numeroși ani de experiență în medicina pediatrică și că aceasta prezintă „Tableta de sănătate” de pe **TVR Timișoara**. În continuare, ne jucăm cu niște bucăți de hîrtie colorată într-un experiment menit să dovedească că informațiile vizuale sînt mai practice decît cele auditive, și aflăm că prima voce pe care bebelușul o aude și poate să o recunoască după ce este „livrat”, este cea a tatălui.

Bubu trebuie schimbat!

La sfîrșitul programului de pregătire, cei doi au venit și cu o mică probă practică pentru tătici, care implică schimbatul unui scutec. De aceea, în colțul cu miros luxos de ceai din **Cărturești**, s-au oprit mai toate becurile din jur pentru a face loc unui video-proiector. Acesta ne-a demonstrat toți pașii pe care trebuie să-i facem pentru a schimba corect un pampers.

De îndată ce instructajul s-a în-

cheiat, **Călin** îi provoacă pe toți bărbații să încerce aceleași lucruri abia învățate, pe o păpușă. Deși sînt tentați și cu posibilitatea de a cîștiga un premiu, nici unul dintre potențialii tătici nu se avîntă în a-și arăta îndemînarea. În consecință, acesta decide să ne atribuie aleatoriu niște numere, iar cîteva secunde mai tîrziu și după niște priviri îndreptate către mine, îmi decid verdictul care mă aduce față în față cu micuțul **Bubu**. Nefiind familiarizat cu schimbatul scutecelelor băieților de plus, îl apuc de mușul său blond și îl zvîrl din șezut pe spate în mai puțin de o secundă. Îngrijorată de metoda mea, **Ioana** se oferă în a-mi da niște sfaturi, iar eu îmi schimb strategia pentru că spionii ziaristi de pe margine mai au un pic și riscă să rămînă fără credibilitate din cauza risului. De aia mă pun serios pe treabă, iar în scurt timp **Bubu** redevine fericit și uscat. Și pentru că am fost cel mai bun la schimbatul scutecului, primesc drept premiu două DVD-uri ajutătoare pentru momentele de dinainte și după naștere. Sînt sigur că **Bubu** crede că am cîștigat pe merit, chiar dacă am fost și singurul care s-a încumetat să-l schimbe.

Iulian BÎRZOI

răsfoiesc mai întîi cu ochii, iar apoi cu toate degetele, ignorînd discuțiile despre copii, schimbatul scutecelelor sau prima băită. „Haideti să vă beți ceaiul”, încearcă mama celor două să le distragă atenția.

Deși pe pliantul din fața noastră scrie că schimbatul scutecului este concurs doar pentru viitorii tătici, trebuie să recunosc că mi-aș fi dorit să încerc și eu. Nu de alta, dar încă nu am înțeles cum să fac ca marginea de sus să fie aliniată cu talia lui. De fapt, cum ziceați că se desface un scutec?

Mădălina OLARIU

Bebeluși ca în cărți

● pe lîngă ceilalți cursanți, sîntem asemenea unor copii care sigur au greșit destinația

„Așteptați un copil sau doar v-ați gîndit la asta?” e întrebarea care o face pe **Iulia** să chicotească, iar pe **Lucian** să mutească pentru cîteva clipe. Pentru că domnul din fața noastră pare să repete întrebarea zîmbind și așteptînd un răspuns, mormăim și noi un „ne-am dori să facem asta” și ne afundăm amuzați de situație în canapea. Chiar dacă semănăm mai degrabă cu niște liceeni care au chiulit de la ultima oră, luăm o poziție confortabilă și dăm din cap afirmativ la orice întrebare, încercînd să părem interesați.

Ceilalți veniți la curs își epuizează nelămuririle din primele minute și cască ochii parcă pentru a reține fiecare detaliu. Sînt trecuți de 25 de ani, iar noi pe lîngă ei sîntem asemenea unor copii care sigur au greșit destinația sau au rămas acolo după ce au

răsfoit cîteva cărți din **Librăria Cărturești**.

Părinți de ocazie

De fiecare dată cînd ni se reaminteste că trebuie să punem întrebări sau că putem rezolva orice nelămurire mi se pune un nod în gît și înghit în sec la fiecare cinci secunde. „Cred că ești conștientă că trebuie să participi și tu la discuție”, îmi șoptește **Lucian** încercînd parcă să îmi inducă un sentiment de vinovăție. Deși nu-mi plac nicidecum copiii, surid la auzul ideii că „bebelușul aude mai bine glasul tatălui pentru că percepe sunetele joase, iar asta îl face să se liniștească”.

Gîndurile îmi sînt întrerupte de rîsetele a două fetițe blonde care fug în jurul nostru ameteitor de repede. Cele două sînt împreună cu mama lor la curs, iar eu tind să le asemăn cu niște băuturi energizante pe care nu le poți stăpîni odată ce le deschizi. Vorbesc tare și aleargă prin toate colțurile librăriei, venind cu cîte șase cărți sub braț pe care le așază pe covor și le

Bubu, vedeta serii

Cu buricu-n sus

● încerca pentru prima dată să prindă aricii de la pampers și să primească un bebeluș

Colegul nostru **Iulian** este un băiat timid. Vorbește puțin, este liniștit în redacție, iar cînd rîde, rîde ușor și elegant, ca o fată rușinoasă. **Iulian** nu ne-a făcut pînă acum nici o surpriză de proporții. Doar niște sticle de **Cola**, duminica tîrziu, sau niște crăntănele tot la aceleași ore. De două luni, însă, **Iulian** așteaptă un copil și pentru că este un tată responsabil, joi seara a fost primul client interesat de lansarea DVD-ului și a ghidului scris „Cursuri de puericultură” de la **Librăria Cărturești** din **Iulius Mall**.

Curios și emoționat s-a așezat lîngă **Oana**, o mămică atît de fericită că a rămas însărcinată încît aproape că nu-i lasă răgaz medicului neonatolog să respire pentru că și mai amintea să întrebe cîte ceva. „De ce nu am voie să fac baie în bazine termale dacă totuși este indicat să înot? Și ce se întîmplă dacă beau cafea fără cofeină, îl afectează? Sau de unde să-mi cumpăr hainele de îndată ce o să înceapă să se observe burta?”. Așa se precipita tînăra care a primit vestea acum două săptămîni încît cu bine-dispoziția ei îi molipsea și pe ceilalți.

Iulia CIUHU

momentul pentru care am venit cu toții. Actualii și viitorii tătici sînt invitați să-și demonstreze abilitățile lor, atît practice, cît și intuitive, în misiunea cea grea de a fi părinte. În timp ce proiectorul derulează pe perete un tutorial care explică toate secretele schimbării unui scutec, bărbații se fac tot mai comози în perna moale a canapelei admirînd tavanul sau parchetul.

Doar **Iulian** se ridică îndrăzneț, mîndru de sine, de parcă ar face un gest caritabil. I se dă păpușa **Bubu** și, neștiind cum să-l „scoată” din regimul șezut, îl apucă destul de bărbătește de cap încercînd să-l dezdoie pe bebeluș. Această „gingășie” stîrnește un val de hohote printre subînțeleșii jurați. Mișcărilor de apoi par mai fine și atente. Cu grijă și sub atenta coordonarea a doctorului, **Bubu** este în sfîrșit salvat de scutecul umed.

Daniela VORTOLOMEI

Tătici cu burtici

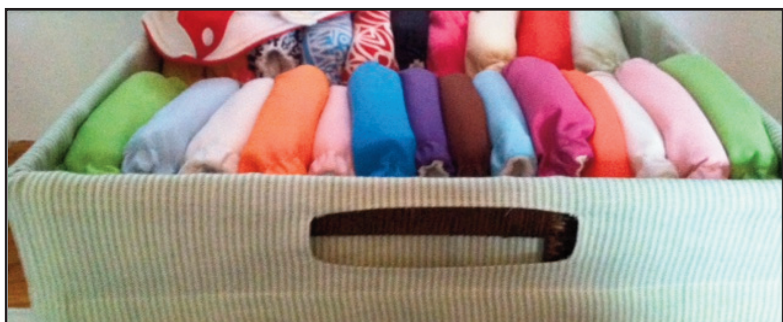
● doar Iulian se ridică îndrăzneț, mîndru de sine, de parcă ar face un gest caritabil

Nici măcar nu reușesc să-mi ocup locul că și primesc o foiță galbenă în mînă. **Ioana Vărtosu**, o doamnă de statură mică, cu un zîmbet plăcut pe față care se asorta perfect cu licărul din privire, ne-a explicat regulile jocului cu foaia. Trebuia s-o împăturim în patru apoi să rupem un colț. În timp ce unii împart străduitor hîrtiuța în pătrățele, iar alții rup cu dinții colțul ales, un bărbat îmbrăcat la patru ace, cu aparatul de fotografiat, ne urmărește fiecare mișcare. „Figurile au ieșit diferite, așa sîntem și noi” ne spune doctorul după ce fiecare dintre participanți își desface parodia de origami.

Conversația e în toi și **Ioana** răs-

punde la întrebări privindu-ne în ochi. De la discuții despre prima băită a nou născutului, cu mame, nase cu nași sau fără, posibilitatea ca acest ritual să devină o experiență traumatizantă atît pentru copil cît și pentru delegația din jurul căzii, se trece și la dezbaterea pro sau contra cezarienei și nașterii naturale. „La cezariană doctorul este un semizeu pe cînd la nașterea naturală n-are nici o putere, doar așteaptă ceasuri întregi”, spune medicul, pe un ton liniștitor.

„Să trecem la treabă!” rupe **Ioana** tăcerea frustrantă care s-a lăsat în librărie, în clipa în care nimeni dintre noi n-a mai avut întrebări de pus. S-a ajuns la

Ne dați ori nu ne dați?

Universitățile din Iași cochetează cu falimentul

- instituțiile de învățământ superior au suportat din fonduri proprii costul proiectelor POSDRU
- deși fondurile au fost deblocate, universitățile se tem de alte suspendări
- acestea reclamă și o lipsă de comunicare în interiorul structurilor care ar trebui să asigure legătura cu reprezentanții Comisiei Europene

Au trecut mai bine de patru luni de zile de când Comisia Europeană (CE) a anunțat că va sista finanțarea proiectelor din cadrul Programului Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane. În acest răgaz, CE trebuia să evalueze criteriile în baza cărora Autoritate de Management a POSDRU a deblocat finanțarea proiectelor respective, fiind semnalate o serie de nereguli. Însă universitățile din țară au avut probleme cu rambursarea fondurilor europene cu mult înainte de sesizările forurilor europene. S-au făcut împrumuturi la bănci de sute de miliarde de lei vechi și unele proiecte n-au mai văzut alți bani decât ai universităților de aproape doi ani de zile. Vineri, 5 octombrie, instituțiile de învățământ superior au mai primit o gură de oxigen, fiind deblocate aproximativ 110 milioane de euro pentru a plăti măcar primele 1000 de cereri de rambursare. Dar viitorul se arată în continuare sumbru. Nu s-a lămurit exact dacă banii vor veni continuu de-acum încolo și prin această pre-suspendare a fost un avertisment. România trebuie să-și schimbe radical rata de absorbție a fondurilor europene pentru că în 2014 se semnează un nou acord din care s-ar putea să fim lăsați pe dinafară.

Situația proiectelor finanțate prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane (POSDRU) la universitățile ieșene nu este una bună. Fiecare universitate are mai multe astfel de proiecte aflate în derulare pentru a căror finanțare a trebuit până în prezent să apeleze la propria visterie sau la împrumuturi pe dobânzi care nu vor mai fi rambursate

de la bănci. „Plata împrumuturilor bancare făcute pentru continuarea proiectelor aflate în desfășurare e, în definitiv, o activitate a universității și eu sper că noi vom reuși să ne îndeplinim obligațiile. Problema este a fondurilor structurale, a cererilor de rambursare. Sînt cereri care au primit bun de plată acum un an de zile și nici acum nu sînt plătite. Asta în condițiile

în care UE a aplicat acea pre-suspendare pînă la sfîrșitul lunii octombrie și depindem de răspunsul guvernului și de soluțiile pe care le oferă Ministerul Afacerilor Europene la deficiențele constatate în raportul de audit din aprilie-mai. Și vorbim aici de situația a mai multor universități și altor tipuri de instituții”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași.

Deși există acele cereri de rambursare de mai bine de un an de zile, la instituțiile de învățământ superior există și o confuzie la nivel birocratic. Nu știu cine anume gestionează aceste cereri, fiindcă, deși Autoritatea de Management a POSDRU (AMPOSDRU) este cea care aprobă proiectele în primă fază, pentru următoarele etape sînt implicate atît Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Muncii cît și Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. „Și nici nu știm cui să ne adresăm pentru că noi am semnat contractul cu AMPOSDRU, care ține de Ministerul Muncii, dar verificările datelor le face Ministerul Educației. Niciodată nu se respectă contractul pe care l-am semnat la început, mereu apar modificări. Nouă ni s-a schimbat inclusiv clasa de risc, de la A la C, fără justificare. E riscant să te implici acum într-un asemenea proiect. Ele pot, efectiv, împinge universitatea spre faliment”, a declarat prof. univ. dr. Ovidiu-Gabriel Iancu, prorector pentru programe de masterat și studii doctorale de la UAIC. Acesta este managerul proiectului POSDRU „Studii doctorale: portal spre o carieră de excelență în cercetare și societatea cunoașterii”, proiect pentru care UAIC nu a mai primit finanțare de mai bine de 18 luni, deși toate plățile au

„Sînt cereri care au primit bun de plată acum un an de zile și nici acum nu sînt plătite”

fost deja aprobate. Au fost înscrise cu fiecare chitanță pe lista de așteptare. „Vă dați seama că în cazul acesta, de peste un an jumătate, universitatea suportă din fonduri proprii proiectul acesta și nu numai. S-a apelat la o linie de credit care, evident, nu e nepuizabilă. Dacă a trecut deja un an de la depunerea cererilor de rambursare, ne așteptăm ca universitatea să recupereze banii undeva prin 2014. Avem bun de plată pentru încă circa 3 milioane de lei noi, adică 30 de miliarde lei vechi, bani pe care trebuia să-i primim măcar ca să finalizăm proiectul, asta însemnînd plata membrilor echipei și plata ultimelor burse”, a conchis prof. univ. dr. Ovidiu-Gabriel Iancu.

Incoerența costă bani grei

Problema rambursării fondurilor europene nu este una recentă. Universitățile s-au plîns și în perioada în care plățile nu erau în pre-suspendare de întîrzierea cu care vin banii înapoi în visterie. Iar împrumuturile bancare au deja ani de zile de dobînzi cumulate care sînt nevoite să fie plătite din surplusul financiar al instituțiilor de învățământ superior. Chiar și universitățile pentru care efortul financiar de susținere a unor asemenea proiecte poate să fie mai redus din cauza fondurilor suplimentare de care dispun la buget, cum este cazul Universității de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași (UMF), acestea sînt afectate în continuare. „Noi sîntem o universitate bogată și în privința asta ne descurcăm, deci nu a influențat în niciun fel în condițiile în care în gîndirea atît de inteligentă a guvernanților. În schimb sîntem blocați și avem foarte puține aprobări să facem investiții, alte investiții. Deci pe noi nu ne va afecta, însă mediul universitar va fi afectat. Bineînțeles că ne vom bucura dacă vom primi acești bani, dar decizia noastră este fermă de a duce toate proiectele pînă la final pentru că ele sînt proiecte bune”, a precizat prof. univ. dr. Vasile Astărăstoae, rectorul UMF.

În plus, instituțiile de învățământ superior reclamă și o lipsă de comunicare în interiorul structurilor care ar trebui să asigure legătura cu reprezentanții Comisiei Europene. „Gîndirea UE este greu de înțeles. Într-un moment reacționează într-un fel, în altul altfel. Am avut și eu o întîlnire cu comisarul european pentru probleme de sănătate John Dalli și este o incoerență în ceea ce privește gîndirea comisiei europene, un formalism și o ipocrizie care sfidează regulile normalului”, a adăugat prof. univ. dr. Vasile Astărăstoae.

Sînt însă unele proiecte cărora le-au mai fost rambursate din banii înaintați din fondurile universității. În cazul prof. univ. dr. Norica Forna, decan al Facultății de Medicină Dentară de la UMF, din cele trei proiecte finanțate POSDRU, unul dintre ele a

mai primit bani. Aceasta precizează însă că indiferent că finanțarea vine din venituri proprii, tot se resimte o tensiune asupra personalului cu fiecare cheltuială bugetară care nu este rambursată. „Sîntem în faza unui proces de reabilitare, în timp ce proiectul se delurează vrînd, nevrînd. La momentul de față, cînd deja am depășit multe etape chiar și în avans, deci ne înscriem în grafic, încercăm să rezolvăm toate problemele acestea care chiar, la un moment dat, pot să deranjeze”, a declarat prof. univ. dr. Norica Forna. Cele trei proiecte POSDRU la care aceasta este manager sînt „Adaptarea ofertei învățămîntului medical dentar superior la nevoile pieței muncii și ale societății bazate pe cunoaștere”, „Stagii de pregătire practică pentru integrarea rapidă pe piața muncii a studenților specializați în medicină dentară” și „Centru de formare specialiști și resurse în reabilitare orală”. În afară de acestea, UMF mai are un singur proiect la care este unic beneficiar și încă opt colaborări cu instituții de învățământ superior de același profil din țară.

Se caută bănci

Dacă UAIC a aplecat la un împrumut bancar pentru a putea sta la zi cu plățile pentru proiectele POSDRU, sînt și universități care au folosit integral doar fondurile proprii și care nu au o situație materială la fel de bună ca UMF. Este cazul Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” și a Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” (USAMV). Însă, în cazul USAMV, există discuții deja de încheiere a unui contract de împrumut. „Nu am făcut încă împrumuturi bancare dar sîntem în discuții cu băncile să vedem condițiile în care s-ar putea realiza și o să analizăm și această posibilitate. Deocamdată noi sperăm că plățile se vor relua după cum a anunțat ministrul muncii. Pentru că, depinzînd de program, sumele sînt consistente iar toate proiectele sînt în așteptarea rambursării. Am dat din venituri proprii niște sume în avans pentru a le susține, cît ne putem permite, fără însă a acoperi integral tot ce s-a derulat în cadrul acestora. Nici nu vreau să mă gîndesc la o sistare permanentă a fondurilor”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Vîntu, rectorul USAMV.

Astfel, universitățile din Iași sînt susținute artificial în viață de promisiunile unor fonduri europene care întîrzie de mai bine de un an de zile. Iar incertitudinea transmisă de Comisia Europeană, care cînd dă, cînd nu dă bani, ne arată încă odată că sîntem departe de a fi ne fi cîștigat respectul și că în globalizarea învățămîntului încă sîntem prea aproape de gard.

Iulia CIUHU
Cătălin HOPULELE
Anca TOMA

6 DIPLOME DE LIMBA FRANCEZĂ

PENTRU O EUROPA A MOBILITĂȚII!

INSTITUT FRANÇAIS
IASI

www.institutfrancais-roumanie.com

- Pentru studenții care doresc să-și valideze competențele de limbă franceză în conformitate cu nivelurile descrise de Cadrul European Comun de Referință pentru limbile străine
- Pentru studenții care doresc burse de studiu în Franța și în țările francofone (ex. Erasmus)
- Pentru studenții care doresc un atu în viitoarea carieră

URMĂTOAREA SESIUNE DELF / DALF : 10-11 NOIEMBRIE 2012
ÎNSCRIERI PÂNĂ PE 3 NOIEMBRIE

TARIFE

	Studenți
A1	39 €
A2	59 €
B1	69 €
B2	79 €
C1	89 €
C2	89 €

PENTRU MAI MULTE INFORMAȚII:
INSTITUTUL FRANCEZ IAȘI
Tel.: (+40) 232/ 267 637;
Fax: (+40) 232/ 211 026;
Mail: equipe.iasi@institutfrancais-roumanie.com
Adresa: Bd. Carol I nr. 26, Iași

Se scutură nisipul din pantofi

Studentul pofteste tot anul la nimicurile vacanței. La somnul fără alarmă, la mîncarea de acasă și la mintea limpezită de griji. Iar după ce gustă trei luni de lene și soare, se-ntoarce buimac și își cere realitatea înapoi. Din vară îi rămîn doar pozele sfîngace și binecuvîntarea mamei la plecare.

Anotimpul dezlegării la muncă

● a venit octombrie și lașul ne-a chemat înapoi ● ne-au ajuns concediile altora, decupate în fotografii cu scînteii de lumină într-un colț ● s-a trezit după o vară întreagă de retragere și meditații

Ne-a ajuns

● ni s-au zdrelit și ochii și sufletul de zidul încins al obiceiurilor estivale

Am luat din zilele de vară tot ce ne-a dat cu minus în restul anului. Dar am și dus în vară multe din toate cele ce ne-au prisosit înaintea ei. Somnul nerăsucit de zece ore n-a ținut decît o săptămînă din iulie și ne-am întors la clipocirile de după miezul nopții, furati de căldura vreunei fișii de plajă ori de rîndurile negre ale unei lecturi „de vacanță”. Pînă cînd ne-am săturat de mofturile astea. Pînă cînd ni s-au zdrelit și ochii și sufletul de zidul încins al obiceiurilor estivale.

Ne-au ajuns concediile altora, decupate în fotografii cu scînteii de lumină într-un colț și-o dată înroșită deasupra, pentru aducere aminte. Și filosofia pîrlită de soare care le dă un sens, ca un condiment nelalocul lui într-o ciorbă bună. Ne-au ajuns și specialiștii în toate sporturile olimpice care-au împărțit pe Facebook cite un „mare share”

pentru fiecare erou la momentul potrivit, ciocnindu-și comentariile mai mult sau mai puțin pertinente pînă le-au luat foc părerile.

Ni s-au încălțit limbile vorbind de plagiate și suspiciuni și politizînd, treptat, cite-o altă porțiune din viețile noastre adormite la soare. Sau, dimpotrivă, am rămas reci la toate și-am dat peste cap butonul radioului, pînă cînd am prins o frecvență pe care se păstra măcar iluzia că și dincolo de Vamă, de munți, de

granite e tot vacanță.

Dar nu fiindcă ne-a ajuns s-a terminat și e musai să ne dezmeticim, ci pentru că așa-i firesc. Oriunde am fi fugit, oricît am fi dormit, orice

Unii și-au trăit vacanța de la tastatură

am fi uitat de la soare ne amintim la prima ploaie de toamnă. Iar pentru toate cele care ni s-au urcat în gît într-un preaplin urcîcios se vor găsi înlocuitori. Părerile vor fi mai aburite, pornite din dimineți unite cu noaptea, cafeaua ne va fi mai ieftină și mai amară. Dar vom fi treji, chiar dacă lipsa grijilor e singurul lucru care n-o să ne ajungă niciodată.

Anca TOMA

O minciună de-o vară

● ne-am amăgit trei luni de zile că nu vrem să plecăm, că ne e bine în patul nostru

După oricîte petreceri s-ar trezi mahmuri și în orisicîte vacanțe și-ar cheltui banii, studenților nu le prieste vara. „Vacanța mare” pentru studenți e echivalentul hibernării la urși. Ne îmbuibăm mințile înainte de sesiunea

de vară cu saci de materie pentru a lua examenele, dar și pentru a mai rămîne cu ceva în toamnă cînd vom lua din nou la rînd...amfiteatrele.

În cele mai călduroase luni ale anului ne comportăm ca niște dulăi fără stăpîn. Plecăm cu săptămînile în locuri exotice sau stăm cu zilele la capătul primii păduri, la un grătar. Ne așezăm în mare, dormim pe plajă, ne luăm cortul în spinare și urcăm pe cei mai înalți munți sau trecem granița la vecini în cabina unui TIR, cu un corn pe jumătate mîncat în rucsac și un pteu care miroase dubios. Cei cu portofelul mai gros au avut trasate încă din toamnă destinații ca Ibiza, Bahamas sau Dubai, iar cei mai le-neși stau în fața ecranului de la calculator cu un pachet de șervețele alături uitîndu-se pentru a treia oară la sezoa-

nele din „Sex and the City”.

Am fugit atît de tare timp de trei luni de zile de parcă nu ne-am fi așteptat să vină a patra. Dar a venit octombrie și lașul ne-a chemat înapoi. Ne-a scos din amotire, ne-am lepădat măștile de vară și am umplut trenurile ca să ne lăsăm purtați spre orașul cocoțat pe coline. Ne-am mințit trei luni de zile că nu vrem să plecăm, că ne e bine în patul nostru, că avem nevoie de 12 ore de somn asortate cu mîncarea de-acasă a mamei.

Dar cum s-a terminat vara, ne-am dat seama că doar ne-am prefăcut. Adevărul este că patul nostru ne-a rămas mic și ne atîrnă picioarele pe din afară, programul de cinci ore de somn pe noapte ne-a intrat deja în sînge și mîncarea mamei are gust mai bun cînd ți-o dă mecanicul de tren învelită într-un geamantan de zece kilograme.

Cătălin HOPULELE

Noroc legat cu ață roșie

● știe că în fața maeștrilor trebuie să se prezinte odihnită și curată

De trei luni gura mamei nu-i mai tace. Pe furis își admiră copila cum doarme. Aranjează în deplină liniște cearșaful, aerisește camera zilnic, mai pune cite o luminare cu mirodenie, pentru relaxare. A mai chemat și babele care descîntă. A dus din casă oglinda stricată, florile uscate, gunoiul, ceasul care nu mai merge de ani buni și tot nu se simte în siguranță. Și dacă o să fie ca data trecută? Dacă din nou se întoarce cu ochii vineți și pielea trasă, cu un catastih întreg de ghinioane? Un copil are și acela să fie lăsat să alunece în gura morții chiar în fața ochilor săi?

Cînd s-a trezit i-a legat o ață roșie de mînă, i-a înfipt un bold cu măciulia în jos și a sărutat-o liniștit pe un obraz, apoi pe altul. În valiză i-a pus niște busuioc. A urmărit-o cu privirea pînă copila a dispărut după orizont și n-a scăpat nici măcar jumătate de lacrimă pe obraz.

Ea, știind că ochii mamei n-o mai vîd, rupe ața, scoate boldul, aruncă valiza, lasă toate hainele jos și merge mai departe. S-a trezit după o vară întreagă de retragere și meditații. Are puteri. Știe că în fața maeștrilor trebuie să se prezinte odihnită și curată. Recunoaște că e mai ușor să obții o haină cînd ești cu pielea goală decît atunci cînd ai deja lipită o țesătură de corp și

suflet. Trebuie să muncească cinstit și neînterupt, să nu trișeze, pentru că riscă să rămînă cu obrazul pătat, cu cunoștințe nule și experiențe îndoelnice.

Daniela VORTOLOMEI

Chiar și-acum mama îi mai șoptește un descîntec la plecare

Botezat în foc

● cînd anotimpul s-a îmblînzit a împrăștiat parfum de fructe

Blugii roz nu încap în bagaj. Și nici jacheta cu tinte sau cămașa cu paiete, iar ia luată de pe marginea Lacului Roșu miroase a fum și parcă i-a dispărut strălucirea din primăvară. S-a mohorit la fel ca cerul care a înghițit limbile focurilor din mai multe gospodării, căci de cînd a început școala, ca în fiecare an de altfel, satul s-a cocoloșit sub o piclă gri și înecăcioasă. De atunci parcă s-au îngreunat zilele. Fumul a tras un strat subțire ca de var peste casele proaspăt aranjate în timpul verii și cite-o înjurătură după sine, deși pe la unele porți, adunate la taifas bătrînele vorbeau despre focul mistuitor, cel care purifică și înnoiește curțile. Cu vorbe apăsate femeile împodobeau mitul flăcărilor, care după spusele lor semănau cu niște năzdrăvăni din basme ce înghiț răul și urîtul și le trimit pe lumea cealaltă izbăvind lumea de necaz.

Așa a venit toamna. Cu miros greu și culori reci. Însă, cînd anotimpul s-a îmblînzit a împrăștiat vopsele plăcute și parfum de fructe pîrguite. Tot atunci ogrăzile erau măturate ca de sărbătoare, iar ciuvelele strînse în timpul anului făcute scrum și presărate peste brazdele proaspete din grădină. Cînd norii de plumb au botezat zarea, satul se ridica mîndru pe colină, iar eu îl admiram din tren. În alte genți și-au găsit loc și celelalte lucruri care nu încăpeau. Cîteva zile mai tîrziu, mă certam cu tastatura. Aproape că am uitat că în lumea noastră, a opiniștilor, „i” e în stînga sus.

Iulia CIUHU

Dulapul de vacanță

● feng-shui-ul de sezon reușește să infecteze și bucătăria, vasele părăsind prea rar chiuveta

Timp de trei luni o vezi zilnic, începi să o cunoști din ce în ce mai bine și în final ajungi să nu ți-o poți imagina arătînd altfel. Un scaun care, în mod normal, ar arăta bizar în colțul din dreptul ușii acum parcă capătă un rol important, unde altundeva să mai arunci perna cînd te trezești de dimineată? Cum altfel să-ți mai găsești hainele de schimb, dacă nu ar fi azvîrlite pe pat sau, de ce nu, prin jurul acestuia? De dulapuri nu mai are nimeni nevoie, că doar și praful are nevoie de un loc pe care să stea.

Feng-shui-ul de sezon reușește să infecteze și bucătăria, vasele părăsind prea rar chiuveta, frigiderul fiind decorat doar cu cite un măr, un sfert de salam, un cașcaval feliat și cîteva roșii tăiate pe jumătate. Mic-dejun du-

pă-amiaza și cina la miezul-noptii.

Și apoi vine. Ușor, molcom, îl simți apropiindu-se, dar tot nu poți scăpa de senzația că încă ar mai avea ceva pînă ajunge restul anului. Puțin cite puțin, începi să mai strîngi cite una, cite alta și începi să vezi din nou covorul. Chiar și bucata de podea din capătul camerei. Ajungi chiar să poți deschide ambele uși ale dulapului, începi să-l umpli cu mormanul de haine care îl blocau înainte. De restul casei nici nu mai ai ce să zici; ajungi să te simți precum Jules Verne, o străbați sub 80 de secunde.

Acum că trebuie să te readaptezi la restul anului, îți aduci aminte să pui și un mesaj la intrare. “Bun venit acasă”.

Paul ANDRICI

În pat cu Nietzsche

În urma lor, amfiteatrele rămân lipsite de viață

Studentenția „cum laude”

- se deplasează cu ajutorul mamei sale, care o însoțește peste tot
- mai firziu a înțeles că visele ei sînt prea mari pentru o țară, așa că va pleca în Spania

Viața lor de student a început și s-a-ncheiat cu un braț de cărți pe post de pernă. Nu sînt tocilarii din liceu, care nu ieșeau din bibliotecă, ci sînt tinerii fără de care sistemul de învățămînt superior ar fi mai searbăd. Dacă nu ar fi ei ca să culeagă laurii și diplomele de excelență, am fi o țară cu mult mai săracă.

Psihologia și-a găsit ibovnică

- cu timpul, Andreea a învățat să nu mai dea atenție nici privirilor răutăcioase și nici jignirilor

Spre deosebire de ceilalți studenți de la **Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”** care au primit burse academice la deschiderea anului școlar, **Andreea Urzică** a fost însoțită pe scenă în aplauzele tuturor alături de mama sa, pentru că studenta s-a născut cu o problemă de sănătate pe care în timp a depășit-o trecînd peste atitudinile răutăcioase ale celor din jur. Poate doar privirile erau cele pe care le simtea mai anevoie, însă cu timpul a învățat să nu le mai acorde atenție nici ochilor jignitori. „Bănuiesc că au fost de la priviri pînă la jigniri. Dacă au fost cînd eram mică, atunci nu mă interesa mare lucru, iar acum orice ar fi nu le bag în seamă și în legătură cu stereotipiile care activează în prezent, problema e la ei și nu la mine”, mă lămurește **Andreea**, poftindu-mă poli-

ticos să mă fac comodă în camera ei de cămin, în care a locuit în ultimii doi ani alături de mama sa.

Pe doamna **Urzică** o cunoscusem cîteva zile mai devreme la bucătăria de pe palier, iar cînd m-am întîlnit cu fata ei, am înțeles de unde a învățat **Andreea** amabilitatea și căldura cu care se adresează celor din jur. Ne așezăm la masa din cămin, eu pe scaunul pe care mi-l pregătise deja, iar ea în cel medical care a ajutat-o de atîta timp. „Cu deplasatul la școală mă descurc binișor. Am ore la etaj, în amfiteatrul mare de la noi de la Psihologie, dar cu sprijin pot urca, obosesc un pic, dar mobilitate am”, mă asigură studenta, referindu-se iar la mama sa, care o însoțește peste tot, mai ceva ca o umbră.

Alături de **Octavian Paler**, **Andreea**

judecata, după cum o numeste, de a spune că învățămîntul românesc este cel rău iar cel bun este întîlnit doar în străinătate.

Înainte să ne despărțim, **Andreea** îmi povestea liniștită, jucîndu-se cu mîinile, cît de dragă îi este ficțiunea „Plîn-sul lui Nietzsche”. Îi place atît de mult ideea de a amesteca personaje care nu s-au întîlnit niciodată, cum sînt **Nietzsche, Freud, Breuer, Lou Andreas-Salomé**, încît cred că ar încîlci ea însăși firul poveștii, tocmai ca să o mai citească o dată.

Iulia CIUHU

Carnetul cu 10 plombe

- cu pasiunea sa pentru muzica clasică s-au obișnuit pînă și colegii săi de la biroul de cazare al căminelor

„Stomatologia nu înseamnă doar durere, ace și clești, mi-a spus odată cu drag medicul meu dentist. El mi-a explicat că, de fapt, partea asta a medicinei poate fi și frumoasă”, își aminteste **Bogdan Felix Arion**, student la **Facultatea de Medicină Dentară**, despre pasiunea pe care, după cum recunoaște, a căpătat-o de la cel care i-a îngrijit dinții în copilăria sa din **Fălticeni**.

André Rieu la facultate

De atunci a deprins și a învățat cum trebuie să se poarte un medic adevărat cu pacienții săi. Cum exact trebuie să le vorbească ca să-i liniștească, sau cum să-i păcălească pe toți cei care vin cu frică de acasă la cabinet, doar pentru a-i trata și a le asigura o igienă sănătoasă. **Bogdan** începe să vorbească pe un ton nostalgic cînd își aminteste de medicul din orașul său natal, de la care a căpătat entuziasmul pentru această ramură a medicinei. „Noi acasă aveam acest doctor la care mergeau toți apropiații pentru control, ajungînd astfel să ne cunoască atît de bine, încît vorbeam și lucruri personale cu el”, spune **Felix**, amuzat de situație. Însă, deși lucrurile acestea se întîmplau acum mult timp, relația dintre cei doi s-a păstrat pînă azi, chiar dacă distanța dintre **Iasi** și **București**, unde lucrează acum dentistul, îi împiedică să se întîlnească la fel de des.

Pentru **Bogdan**, anii de studenție au

fost printre cei mai importanți din viața sa, în această perioadă învățînd multe lucruri care consideră că acum îl definesc. „Sînt un fan înrăit al muzicii clasice, în special al lui **André Rieu**, pe care am început să-l ascult de fiecare cînd mă apuc de învățat și am început să observ că mă ajută să mă concentrez mai ușor”.

Cu pasiunea sa pentru muzica clasică s-au obișnuit și colegii săi cu care a lucrat la biroul de cazare al căminelor **UMF**-ului, alături de care a petrecut mai bine de trei ani în timpul facultății. În acest grup **Bogdan** consideră că și-a dezvoltat simțul responsabilității și lucrul în echipă, realizînd alături de ei un sistem de cazare care funcționează și astăzi. „Am dezvoltat un sistem online, pe bază de punctaj care apoi este distribuit pe cămine în funcție de preferințe. Deci nu se mai fac decizii pe la spate sau chestii de genul primul venit, primul servit”, îmi spune tînărul serios, sorbind cîte puțin din cafea.

Pentru **Bogdan**, să fie în pas cu nou-tățile reprezintă un atu important pentru dezvoltarea sa ca student. De cîteva ani este abonat la mai multe reviste medicale, despre care el consideră că-l ajută foarte mult. „Domeniul stomatologic este unul în continuă dezvoltare, schimbare și sincer, dacă nu ești în pas cu avansul medical, nu cred că poți deveni un medic dentar.”

Paul ANDRICI

Un vis între granițe

- a fost, un student care citea „pînă și bibliografia cărților” ca să nu rămînă în urmă

Pe banca de **La Balenă**, în umbra universității, vocea lui **Stanislav Percic** nu pare îndeajuns de puternică încît să răsunе într-un amfiteatru plin de studenți cu ochii atinți asupra lui. Energia din glas, din gesturi și privire îi sînt parcă prea blînde să fi trecut el însuși de anii studenției.

Îți spune, însă, dacă te așezi la vorbă cu el, că tocmai a început primul an de doctorat și, din spatele unei modestii senine, îi vei citi un soi de mîndrie. N-au trecut pe lîngă el nici cursurile lungi, nici listele nesfîrșite de lectură ale profesorilor. Plecat din **Chișinău** acum cinci ani, **Stas** a simțit că nimeni n-a băgat de seamă că s-a dus. S-a înscris la **Iasi**, la **Facultatea de Economie și Administrarea Afacerilor**, deși era deja student în **Republica Moldova**. A fost, spune el, un student ca mulți din amfiteatrele înalte, însă unul care citea „pînă și bibliografia cărților” ca să nu rămînă în urmă.

„La master am zis că dacă nu voi ridica capul mai sus, voi rămîne exact atît, un student.” Profesorii i-au simțit avîntul, iar anul trecut a fost inclus în echipa de traducători a colecției de volume „Economia și societatea liberă”. „Și unul dintre principalii autori era **Jesus Huerta de Soto**, un adept al școlii

austriece de economie și managerul companiei de asigurări **Espana S.A.**”, explică **Stas** cu urma de accent basarabean care i-a mai rămas în glas. L-a cunoscut curînd pe cel se semna cărțile pe care le învăța aproape pe de rost, pentru că a plecat în **Madrid**, printr-un program de practică **Erasmus** și vreme de trei luni l-a avut ca mentor. „Eram patru tineri, dintre care, întîmplător, trei din Republica Moldova și am tradus șase volume ale profesorului.”

Au adus acasă cîte 50 de ediții din fiecare, simțînd că au ce împărțasi, prin ele, colegilor de-acasă. Iar profesorul de **Soto** i-a îndrăgit atît de mult încît a păstrat legătura cu ei și cu **Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”** și așteaptă de-acum cîte alți patru studenți anual.

„E important să fii cu un pas înainte, să fii mai conștient de ce înseamnă universitatea, să nu o vezi ca pe o fabrică”, crede **Stas**, căruia cele mai frumoase recunoașteri ale implicării i-au rămas vorbele bune ale celor care-l recomandă pentru tot mai multe proiecte. „Nu există diplomă care să cîntărească mai mult decît a fi cel mai tînăr membru în echipe atît de puternice. Și nici dorința mai aprinsă decît aceea de-ați depăși proprii mentori.” Așa imi spune **Stas** în vreme ce-și drege puțin glasul, potrivindu-l, parcă, pentru orele de curs la care nu va mai sta în bancă.

Anca TOMA

Reverență pe scena Iașului

- a renunțat la tenis pentru că nu se mai regăsea pe teren

„Nu știu ce medie am. Abia după ce am primit diploma am aflat că e cea mai mare din an”, îmi spune ușor încurcată **Andreea**, studentă la actorie în anul al II-lea. A venit în **Iasi** în urmă cu un an. Mai mult a fugit de lîngă părinți, căci ei o voiau acasă, în **București**, la medicină, dar ea avea alte planuri și alte pasiuni. Își propusese să se facă actriță însă nu în capitală ci în oricare alt oraș din țară. Primul pe listă a fost **Iașul** și după ce a ajuns aici nu a plecat mai departe. Fusese deja acceptată la Universitatea de Arte „George Enescu” și pe deasupra rămăsese și fără bani ca să-și continue turul. „Cînd am ajuns acasă și i-am zis mamei nu i-a venit să creadă”, îmi povestește amuzată **Andreea**. Face apoi ochii mari, își ridică un pic bărbia și își așează cu grijă mîinile pe genunchi apoi mimează fata speriată a mamei ei. „I-a pierit glasul, dar nu a mai avut ce face. Asta era ceea ce îmi doream să fac”. Se oprește pentru un moment și deși mă privește în ochi, dar gîndurile îi sînt în altă parte. Își revine însă repede și începe să zîmbească. Spune că nu există nimeni mai veselă ca ea într-un grup, că țîpă și ride cel mai mult.

Își aduce aminte că a uitat să-mi spună că a jucat tenis. Șapte ani mai exact, și a făcut-o ca la carte, investind timp și bani pentru o viitoare carieră. A renunțat însă pentru că nu se mai regăsea pe teren, în schimb descoperirea tot mai multe părți din ea pe scenă. „Am o imaginație foarte bogată iar teatrul mă ajută să scot acest lucru în evidență. Am descoperit că-mi place să joc foarte multe roluri care oarecum mă definesc, și în felul acesta mă redescopeream”, îmi mărturisește senin **Andreea**, în timp ce își așează o suviță de păr după ureche. Îmi povestește că nu a fost un copil foarte cuminte. La 15 ani a plecat prima dată din capitală fără să le zică părinților. „În perioada aia îmi plăcea foarte mult **Vita de vie**, și cum ei nu aveau nici un concert în **București** pe-atunci, am plecat la **Deva** să-i văd.” În acel moment crede că i-a început „nebulia” și dorul de ducă și tot atunci a știut că nu o să poată trăi niciodată toată viața în **București**.

Mai tîrziu a înțeles că nu va putea trăi nici în **România**. E prea energică pentru un singur loc, visele ei prea mari pentru un singur oraș sau pentru o singură țară, iar **România** prea mică. Se imaginează în **Spania** și va porni întra-colo să-și dea masteratul. Nu se îndoiește nici o clipă că nu va ajunge unde și-a propus și imi spune că va fi așa pentru că are noroc. Suficient noroc încît viitorul să se așeze pentru ea.

Andrei MIHAI

Lumea poate să dea pe bună dreptate judecată pentru o clasificare ce n

„Trebuie să regândim liceele tehnologice și să le racordăm la piața muncii”

Învățământul din România alimentează rupturi. Între fostele școli de artă și meserii, actualele licee tehnologice și liceele teoretice. Între învățământul de performanță și cel de subzistență, între gimnaziul din mediul rural și cel „de la oraș”. Ecaterina Andronescu, ministrul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, crede că această polarizare este cea mai neagră amintire a învățământului post-revoluționar, învățământ în care încă mai „sînt foarte multe lucruri extraordinar de bune”. Soluțiile pentru remediere sînt valabile doar pe termen lung. Acestea conturează o Românie în care toți absolvenții de liceu sînt încadrați pe o piață a muncii, și o țară în care tinerii vor renunța la manuale și la caiete pentru a-și însemna adolescența pe-o tabletă. Nu contează însă cît de bine îi pregătim pe tinerii elevi, dacă sistemul universitar trăiește într-o incertitudine în care nu știe cînd și sub ce formă își va primi finanțarea. Mai mult, din acel clasament care trebuia să împartă universitățile în funcție de calitate n-a rămas decît strădania instituțiilor de a depune la timp toate hîrțile. „Trebuie să clarificăm unele lucruri”, rezumă ministrul frustrarea instituțiilor de învățământ superior.

Eu cînd mi-am făcut doctoratul nu existau reguli

OPINIA VECHĂ: Cît de extins credeți că este fenomenul plagiatului în mediul universitar?

ECATERINA ANDRONESCU: Știți că în România suspiciunea e la rang de principiu național și atunci cînd relația dintre doi oameni este tensionată, dușmănoasă, se încearcă să se caute tot felul de dedesubturi prin care ar putea să-l sancționeze drastic și public pe cel care se află într-o asemenea situație. Nu vreau să comentez decît faptul că fiecare domeniu de doctorat ar trebui să-și elaboreze propriile lui reguli și criterii pentru că există o anumită specificitate. Ca să dau un exemplu de la Drept, un profesor îmi spunea cam așa: dacă eu dau definiția infracțiunii, eu dau exact cum e în Codul Penal, dar nu sînt obligat să-l citez

pentru că acesta este un bun public și pentru că nu este proprietatea intelectuală a unei persoane ca să fie o chestiune de furt intelectual. De aceea spuneam că fiecare domeniu trebuie să-și facă propriile reguli și limitele în care se înscrie acest flagel, sau nu știu cum să-l numesc. Eu cînd mi-am făcut doctoratul nu existau reguli, ce trebuie să facem, cum să scrii, ce să scrii, cum trebuie să citezi sau nu bibliografia. Dar regulile pe care eu le-am învățat au fost cele pe care mi le-a impus profesorul meu conducător de doctorat. Aceea a fost regula pe care eu trebuia să o respect. Cerințele exprimate de profesor în legătură cu conținutul, cu structura, cu forma tezei de doctorat și alea mi-au intrat în sînge.

O.V.: Prin urmare responsabilitatea unei teze este împărțită între conducătorul de doctorat și doctorand?

E.A.: Corect.

O.V.: Și școala doctorală?

Avem o problemă enormă cu școlile din mediul rural

O.V.: Sînteți la al treilea mandat ca ministru al Educației...

E.A.: Dar adunate nu fac cît unul întreg. Am prins însă guvernarea în mai multe puncte ale ei. Am avut un mandat de doi ani și jumătate, unul de nouă luni și cel de acum, care durează de două luni.

O.V.: Simțiți că există un progres al organizării sistemului din învățământ? Pentru că din exterior se vede cum fiecare ministru vine, aplică o serie de reforme care nu ajung să fie duse pînă la bun sfîrșit.

E.A.: Știți ce se întîmplă? E cel mai ușor să analizezi ce a făcut un ministru și să spui că iar a schimbat, iar s-a ales praful de sistem. Nu cred, dacă stau să mă uit la ce s-a întîmplat în învățământ din '90 înapoi sînt foarte multe lucruri extraordinar de bune. Vă spun că nu v-ar mai plăcea nici dumnevoastră școala aceea de pînă în '90. Elevii au evoluat foarte mult ca personalitate; bineînțeles, și studenții. Dar s-a întîmplat un lucru pe care nu îl aveam pînă în '90 și pe acesta ni-l putem face punct de referință ca fiind cel mai slab aspect al învățămîntului. Ce s-a întîmplat? S-a polarizat școala extraordinar de mult. Sînt școli excepționale, sînt performante, pot să concureze cu orice școală din orice țară a lumii acesteia și nu ne-ar fi niciodată teamă că nu vom cîștiga în acea competiție. Dar la extrema cealaltă sînt școli extraordinar de slabe. Din punctul meu de vedere cel mai relevant a fost sfîrșitul de an. Am analizat rezultatele de la evaluarea de la clasa a VII-a și am constatat că 56000 de absolvenți de clasa a VIII-a, adică o treime, n-au luat nici măcar nota 5. Dintre ei, 37000 sînt din școlile din mediul rural. Ceea ce înseamnă că avem o problemă enormă cu școlile din mediul rural asupra cărora va trebui să ne concentrăm atenția și resursele pentru a le crește performanța. Pentru că, iată, acestea sînt rezultatele.

Iar dacă le analizăm pe cele de la bacalaureat putem să spunem același lucru, faptul că s-a polarizat excesiv. Să argumentez. Rezultatele obținute de absolvenții liceelor teoretice sînt foarte bu-

● interviu cu prof. univ. dr. Ecaterina Andronescu, r

ne, promovează între 85% și 100% dintre elevii acestora. În schimb, la cealaltă extremitate se află liceele tehnologice, unde promovarea medie este de 25%, ele nu trec de 30% dar sînt și cu 0% procent de promovare. Ceea ce înseamnă că avem o problemă cu școlile din mediul rural în gimnaziu și avem o problemă cu liceele tehnologice în liceu. Dacă ne uităm și mai în profunzime constatăm că acei absolvenți de gimnaziu care nu reușesc să ia 5 ajung în liceele tehnologice, iar acestea nu au capacitatea de a corecta deficiențele din pregătire. Și prin urmare ajung la sfîrșitul liceului la fel de slabi cum au intrat și cu rezultatele pe care le vedeți la Bacalaureat.

O.V.: Se poate atunci discuta despre o încercare de omogenizare?

E.A.: Din punctul meu de vedere, proiectele pe care noi le gîndim pentru sistemul de învățămînt, în vederea creșterii performanței, trebuie să fie diferențiate. Pentru ameliorarea progresului școlar în mediul rural trebuie să avem un anumit tip de măsuri, iar liceele tehnologice trebuie să le regîndim și să le racordăm la piața muncii. Va trebui să finalizăm poate cu acest bacalaureat profesional de care am tot vorbit și care le asigură permisul pe piața muncii, însă liceele în sine trebuie să fie racordate ca specializări la piața muncii nu la ceea ce credem noi că ar fi frumos și bine să învețe copiii la liceele tehnologice. Iar, pe de altă parte, școlile acestea deja performante trebuie să le susținem prin proiecte să-și crească acea performanță. Pentru că, pînă la urmă, cei din această categorie reprezintă elitele țării, iar societatea este întotdeauna ridicată de către elite. Nu putem să nu ne gîndim și să nu ne uităm și la ceea ce înseamnă creșterea performanței celor mai buni.

O.V.: Cum vedeți acest proces educațional și această racordare diferențiată la piața muncii?

E.A.: Pentru liceele cu performanță gîndim un proiect de informatizare în care ghiozdanul să fie înlocuit cu un ghiozdan electronic, profesorul să aibă un laptop, să pregătească lecția acasă și să o particularizeze pe clasa pe care o are, mergînd pînă la a particulariza întrebările și temele pentru acasă pe fiecare elev, pentru a îi ajuta să crească și mai mult. Dincoace însă trebuie să avem altfel de măsuri. Să ne gîndim la atelierele în care să le asigurăm practica elevilor liceelor tehnologice, să ne gîndim la stabilitatea profesorilor, ca și în școlile din mediul rural. Pentru că la întrebarea „de ce sînt așa de slabe școlile din mediul rural?” nu putem să dăm vina numai pe părinți pentru că nu îi lasă să învețe și îi trimit la munca cîmpului sau la munca din gospodărie. Eu cred că trebuie să ne uităm și în propria noastră ogradă. Vara aceasta de exemplu s-au scos 6000 de posturi pentru titularizarea pe perioadă nedeterminată și 32000 de mii pentru suplinire. În concluzie, avem prea mulți suplinitori. Majoritatea sînt concentrați în școlile din mediul rural. Un suplinitor astăzi e într-o școală, anul

acesta într-o școală, anul viitor poate să nu mai prindă aceeași școală.

O.V.: Deci este vorba de aceeași problemă de continuitate.

E.A.: Nu doar, dar nici pe anul în care este acolo titular nu are foarte multă adeziune față de școala aceea, aderentă, grijă, preocupare. El știe că la anul următor s-ar putea să fie în altă parte.

Dacă acești copii nu învață de mici să fie cinstiți sau să muncească, școala nu îi mai poate recupera

O.V.: Nu există însă și riscul adîncirii rupturii dintre liceele teoretice și cele tehnologice? Dacă elevii liceelor tehnologice vor fi absorbiți de piața muncii de îndată ce au terminat cele 12 clase, ce se va întîmpla cu racordarea la aceeași piață a tinerilor care au terminat licee teoretice, în condițiile în care mulți dintre ei aleg facultăți care produc absolvenți de care piața este suprasaturată. Aceștia sînt acei elevi care au absolvit cu note mari liceele performante.

E.A.: Nu ne-am dus pînă la sfîrșitul învățămîntului superior. Ne-am uitat deoamdată la învățămîntul preuniversitar. N-aș vrea să se înțeleagă că nu îi vom sprijini pentru performanță și pe cei care merg la liceele tehnologice. Dar o să ierarhizăm puțin proiectele acestea pe care mergem. Și dacă voi reuși să adun niste resurse din fonduri nerambursabile pentru proiectul acela de informatizare de care spuneam, în care un profesor să aibă laptop și elevul să aibă și el laptop

După schimbarea Guvernului Ungureanu, la conducerea ministerului Educației, Tineretului, Cercetării și Sportului s-au schimbat patru miniștri. Prima propunere pentru ocuparea funcției a fost Corina Dumitrescu, rector al Universității Creștine „Dimitrie Cantemir”. Însă, la scurt timp după ce premierul Victor Ponta a anunțat nominalizarea acesteia, au apărut acuzații cum că viitorul ministru ar fi plagiat o lucrare scrisă împreună cu sotul ei, Cristian Dumitrescu. Mai mult, s-a descoperit faptul că aceasta și-

Deptate ministerul în nu are o bază legală

ministrul Educației, Tineretului, Cercetării și Sportului

sau măcar o tabletă, atunci vom începe cu cei mai performanți. Nu înseamnă că nu vom continua să îi cuprindem pe toți. Cred că cei care au dovedit că muncesc mai mult trebuie să fie și încurajați.

O.V.: Și singura diferență între elevii buni și cei slabi este mediul din care provin sau liceul pe care l-au absolvit?

E.A.: Noi sîntem toată viața într-o școală. Întîi o parcurgem pe cea de acasă, apoi vine școala de la școală și în final cea a vieții. Școala de acasă contează enorm. Școala de la școală, începînd cu clasa pregătitoare sau cu grădinița și pînă la terminarea liceului, nu mai poate recupera ceea ce elevul nu a avut ca beneficiu în școala de acasă. Și din punct de vedere al educației cît și din punct de vedere al formării deprinderilor esențiale. Să muncești, să fii cîstit, toate lucrurile acestea le înveți atunci cînd ești mic. De acasă, de la mama, de la tata sau de la bunici. Dacă acești copii nu au avut acest beneficiu, fie că părinții au fost ocupați cu munca și nu au avut timp de ei, fie fiindcă i-au neglijat, noi îi culegem și școala nu îi mai poate recupera. Poate dacă vom reuși din exercițiul bugetar european următor să susținem programele *after-school*, asta ar putea să ne aducă o șansă în plus pentru că ar însemna ca elevul să beneficieze de un program educativ după terminarea școlii făcut de o persoană calificată.

Dacă un copil nu beneficiază de after-school, butonează pe Internet și își ia informații care nu sînt selecționate în nici un fel

O.V.: Și cînd vor putea fi implementate proiecte precum sistemul de învățămînt *after-school* sau cel de informizare în școlile din mediul rural?

E.A.: În această perioadă se constituie bugetele pentru finanțarea euro-

peană din 2014 încolo. Și acum încercăm să negociem acele resurse în așa fel încît atunci să fie eligibile asemenea programe. Dacă vom reuși, startul este 2014. Dar o să vă spun un lucru care pe mine m-a surprins. În foarte multe dintre școlile noastre sînt deja *after-school*-uri. La înțelegerea dintre școală, uneori și primărie, și părinți. Să vă dau ca exemplu **Sectorul 6** unde toate școlile au *after-school*. Toate școlile!

O.V.: Dar nu în mediul rural.

E.A.: Nu, dar acest lucru este, după părerea mea, o cale extraordinară pe care au exploatat-o pentru că au știu cum să o facă profesorii și părinții în beneficiul copiilor. Mai ales pentru cei foarte mici este fantastic pentru că dacă un copil din ciclul primar și cel gimnazial nu beneficiază de *after-school*, în cel mai fericit caz butonează pe Internet și își ia orice fel de informații care nu sînt în nici un fel selecționate și care nu îl ajută pe el în formarea lui profesională.

Statul trebuie să-și susțină domeniile deficitare prin locurile bugetate

O.V.: Considerați că învățămîntul superior ar trebui să fie un învățămînt de masă?

E.A.: Învățămîntul superior... s-a masificat în toată **Europa** în ultimii 15 ani. În **România** într-o mai mică măsură decît în restul **Europei**, dar la noi s-a dezechilibrat foarte mult în ceea ce privește domeniile în care se pregătesc studenții. După '90 a proliferat învățămîntul particular. Nu este deloc rău că s-a întîmplat așa dacă este de bună calitate. Și în învățămîntul particular, aproape 100%, dar și în cel de stat au făcut explozie cifrele de școlarizare în domeniul învățămîntului economic, de științe juridice, poate chiar și de științe politice. De aceea cred că soluția în acest moment este să echilibrăm, dar să nu o facem prin locurile cu taxă ci prin locurile bugetate. Să ne apropiem mai

mult de ceea ce cere piața muncii. De ce prin locurile bugetate? Pentru că pe acelea statul le finanțează și atunci trebuie să finanțeze să-și susțină domeniile deficitare. Că studentul scoate bani din buzunarul lui și vrea să facă **Drept** este dreptul lui. Trebuie să facă ce consideră că este util pentru el cu banii lui. Dar sigur că trebuie să beneficieze și el de o consultare și că trebuie să ia decizia în cunoștiință de cauză. Fără îndoială că și lucrul acesta este fezabil și posibil, dar deocamdată nu se întîmplă.

O.V.: La sfîrșitul anului universitar anterior s-a promis renunțarea la sistemul de finanțare pe student echivalent în detrimentul unei finanțări pe granturi pentru întreaga durată de studiu. Însă bugetul de anul acesta funcționează tot după metoda veche, o metodă pe care profesorii universitari o reclamă, argumentînd că nu pot judeca studenții în unele cazuri cu severitatea potrivită, pentru că fiecare loc rămas liber înseamnă finanțare mai mică, iar acest lucru ar afecta competitivitatea.

E.A.: Este o problemă de mecanism financiar. Deocamdată **Ministerul de Finanțe**, probabil și în urma înțelegerilor cu structurile financiare internaționale, **FMI** și **Comisia Europeană**, nu este în situația să propună bugete multianuale și **Ministerul Educației** ar putea să spună că anul acesta granturile sînt aici și ele se vor continua și anul viitor. Dar neavînd corespondență în modul în care este structurat bugetul, trebuie să mergem an cu an. Și eu sînt adeptul finanțării multianuale și sper ca **Ministerul Finanțelor** să-și dezvolte înțelegerile acestea și să aplicăm cît de curînd posibil. Mi-ar plăcea ca acest lucru să se întîmple din bugetul anului următor. Anul acesta, bugetul nu a fost croit multianual și ca urmare nici nu avea cum să intre în vigoare.

O.V.: Ministrul Liviu Pop a reclamat Parchetului clasificarea universităților. Considerați justificat demersul acestuia?

E.A.: O clasificare este o clasificare pînă la urmă, dar din păcate nu găsim documentele care justifică această clasificare la **Ministerul Educației**. Ar fi trebuit să existe. Ar fi trebuit să fie un ordin al ministrului care să fie publicat în **Monitorul Oficial**, dar nu există. Ar fi trebuit să existe un ordin al ministrului prin care s-a ales structura externă conform legii care să fi asistat ministerul, dar nu există aceste documente. I-am rugat pe cei care au fost în echipă cu domnul **Daniel Funeriu**, pe domnul **Lazăr Vlăsceanu** în spetă și pe ceilalți să găsească aceste documente pentru că noi avem două procese. Unul cu **Universitatea din Suceava** și unul cu **Asociația Universităților Private**, care au dat ministerul în judecată pe această clasificare care pare că e făcută pe principiu: „ia să vedem care stați mai bine?”. Ceea ce nu este acceptabil. O clasificare trebuie să facem, trebuie și eu am fost primul ministru care a introdus fi-

„Păi ori este clasificare, ori este un exercițiu. Clasificarea are consecință financiară, nu poți să vorbești de ea spunînd despre un exercițiu.”

nanțarea pe criterii de calitate în 2001. Dar nu putem să dăm finanțare pe ceva ce nu are o bază legală. Că pe bună dreptate lumea poate să te dea în judecată și să spună că de ce m-ai sancționat și mi-ai dat 70% din finanțarea care mi se cuvenea? Și eu nu am cu ce să argumentez în acest moment.

Nu poți să compari Universitatea „Cuza” cu Universitatea de la Cucuieții din deal. Noi între noi ne știm locul pe care îl ocupăm în ierarhie

O.V.: Atunci există o confuzie. Universitățile din prima categorie se așteptau deja la o finanțare substanțial mai bună, dar s-au trezit cu aceeași împărțire care era făcută și în anul anterior.

E.A.: A fost ceva mai bună.

O.V.: Da, au avut mai multe locuri la doctorat. Pe acestea însă nu au avut cum să le ocupe pentru că profesorii conducători de doctorat de peste 65 de ani nu au putut să preia noi doctoranzi, iar pentru ceilalți s-a impus o limitare de opt studenți. S-a resimțit o frustrare.

E.A.: Trebuie să clarificăm. Era mult mai deștept gestul dacă universitățile erau clasificate după clasamentele internaționale. Pentru că este de exemplu *ranking*-ul făcut de **Scopus** care clasează din **România** cred că aproape toate universitățile. Și dacă ne uităm acolo e exact clasificarea pe care poți să o faci. Poti vedea și care sînt cele mai bune universități generaliste cum este **Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”** sau **Universitatea București** cît și primele universități tehnice sau pe alt profil. Nu poți să compari **Universitatea „Cuza”** cu universitatea de la **Cucuieții din deal**. Noi între noi, să zic așa, ne știm locul pe care îl ocupăm în ierarhie.

O.V.: În lipsa documentelor se poate vorbi despre invalidarea clasificării sau anularea acesteia?

E.A.: Nu. În cel mai rău caz, dacă nu clarificăm problema documentelor, va trebui să declanșăm un nou proces de clasificare, cu instituțiile internaționale implicate în mod corect și cu toate lucrurile făcute transparent. Pentru că aici a mai fost o problemă și de aceea cred că nu sînt documentele. Legea spune așa. Ministerul avea obligația întîi să ela-

boreze o **Hotărîre de Guvern** care să cuprindă toate criteriile de clasificare și ierarhizare a programelor. Ministerul nu a făcut lucrul acesta. Ce a făcut în schimb a fost să emită un ordin de ministru care nu este publicat în **Monitorul Oficial** prin care ne-a cerut să vîrșăm datele universităților într-o bază de date. S-a uitat în baza de date, iar abia apoi a făcut metodologia. Ceea ce nu este normal, este împotriva legii. Și apoi legea domnului **Funeriu** scrie că prima clasificare se face prin selecția unui organism internațional care este adecvat, care a mai făcut *ranking* și care știe să facă asemenea clasificări. Într-un document care e nesemnlat pe care l-am găsit la minister au participat în această selecție, n-am înțeles pe baza a ce criterii au venit sau le-au selectat, **EUA** (n.r. **Asociația Universităților Europene**), o asociație germană care face clasificarea instituțiilor de învățămînt superior germane de foarte mulți ani și încă două organisme. Dintre acestea au ales **EUA**. Ok, dar **EUA** nu a făcut decît evaluări instituționale, niciodată nu a făcut *ranking*-uri. Ca urmare, **EUA** a trimis o scrisoare ministrului, această scrisoare există semnată de secretarul general de doamna **Lesley Wilson**, prin care se spune că instituția participă la un exercițiu. Păi ori este clasificare, ori este un exercițiu. Clasificarea are consecință financiară, nu poți să vorbești de ea spunînd despre un exercițiu. Sînt niște lucruri nelămurite în acest moment, sper să se clarifice.

O.V.: Confuzia aceasta favorizează în principal universitățile din cea de-a treia categorie a clasificării, care sînt, de altfel, majoritatea instituții de învățămînt superior private?

E.A.: Acesta este un alt aspect care merită discutat. Sînt trei categorii. Cele din categoria A, care sînt doar de educație care au dreptul să facă doar programe de licențe, categoria B, universități de educație și cercetare care au dreptul să facă și masterat și categoria C, care au dreptul să facă toate cele trei cicluri, inclusiv doctoratul. După clasificare, în aceste categorii, toate universitățile au avut dreptul să facă și doctorat și licență și masterat. Pentru că nu a mai contat categoria universităților ci a contat ierarhizarea programelor de studiu, care nici ea nu este cuprinsă în lege.

Cătălin HOPULELE

Pelerinajul de la Educație

a trecut în CV absolvirea unor studii întîi la **Stanford** și apoi la **Institutul Hoover** de la aceeași instituție, fără ca să le fi urmat cu adevărat moment în care premierul a decis să-și retragă nominalizarea și să-l propună în schimb pe **Ioan Mang**, profesor universitar la **Universitatea Oradea** și membru al **Comisiei de învățămînt a Senatului**.

La scurt timp după învestirea în funcția de ministru și acesta a fost contestat, fiind acuzat de plagiat în cadrul unor articole științifice. Însă, imediat ce **Consiliul Național de Etică (CNE)** a început să îi analizeze lucrările pentru a da un verdict, componenta acestuia a fost schimbată în întregime. La mijlocul lunii mai, **Ioan Mang** și-a dat demisia din funcția de ministru, aceasta fiind

justificată de către premierul **Victor Ponta** ca fiind necesară pentru ca profesorul „să își poată apăra imaginea”. Fostul ministru declarase că dacă se va dovedi că a plagiat se va retrage din învățămînt. Pe 5 septembrie, **CNE** a determinat că într-adevăr **Ioan Mang** este vinovat de plagiat.

Funcția de conducere în **MECTS** a fost asigurată interimar timp de 45 de zile, pînă în urmă cu două luni, de către **Liviu Pop**, profesor de matematică la un colegiu tehnic din **Baia Mare** și lider al **Federației Sindicatelor Libere**. Acesta i-a cedat la începutul lunii iulie fotoliul de ministru **Ecaterinei Andronescu**, care a mai ocupat de două ori funcția, între 2001 și 2003 și între 22 decembrie 2008 și 1 octombrie 2009.

Cu luneta precisă

Oamenii care-și duc viața pe urmele jivinelor

Îi vezi cu pușca pe-un lumăr, urmărind linia dealurilor sau afundându-se în desișul codrilor, urmași îndeaproape de cîini, credincioșii lor tovarăși. Acceptă cu greu pe cineva printre ei, dar o fac din toată inima dacă simt că iubești natura și animalele. Pentru că ei nu sînt braconierii cruzi din poveștile de speriat copiii. Pentru ei, vînătoarea nu este la fel ca trasul la țintă și zilele în care se întorc fără vînat sînt la fel de reușite ca cele în care se întorc cu tolba plină. Încearcă să fie legiuitorii pădurilor și ocrotitorii jivinelor. Mai cer doar, din cînd în cînd, birul care li se cuvine, zecuială din rîndul animalelor care se nasc și cresc în inima pădurilor.

Cu mult înainte de cîntatul cocoșilor am început pregătirile. Moș Florin e deja treaz de mai bine de o oră. „Orice vînat e ca mireasa înainte de măritat cînd vine vorba de vînătoare. Cu o zi înainte nu are stare”, îmi zice în timp ce își așază în mașină geanta în care e strînsă arma, cuțitul lat cu mîner de os în teaca sa de piele, cutia cu cartușe, câteva haine de camuflaj și cîteva covrigi tari și uscați pentru cazul în care vînătoarea s-ar prelungi. La ora cinci sîntem deja pe drum și reușesc cu greu să-mi țin capul să nu cadă pe pungile de pufuleți îndesate între scaune, laolaltă cu alte haine de culoarea frunzei.

Ajungem la marginea fondului de vînătoare odată cu primele raze de soare. Cu un ghiont mă face atent și-mi cere binoclul care zace undeva pe la picioarele mele. E timpul pentru o scurtă recunoaștere. Face asta zilnic, fiind paznic de vînătoare. Trebuie să aibă grijă la semnele pe care le-ar putea lăsa eventualii braconieri sau la animalele bolnave, dar azi spionatul are și un alt rol. El e iscoada care trebuie să găsească cel mai potrivit loc pentru vînătoare și zonele în care jivinele au înnoptat.

La primul luminii ne dăm jos din Dacia papuc cu două locuri și îmi face semn să nu trîntesc portiera sau să fac zgomot. Scrutăm atent valea care curge lin, acoperită cu iarbă înaltă și tufișuri, ici-colo alternată de terenurile de pe care oamenii și-au strîns deja recolta. „În perioada asta vînatul e cel mai greu de zărit. Blana animalelor e de culoarea vegetației și e foarte ușor să-l ratezi”, îmi zice șoptit în timp ce duce din nou binoclul la ochi. Continuăm explorarea în zonele pe care

„În cotet, animalul are deja soarta scrisă”

le știa deja vizitate de jivine, cu motorul aproape oprit, vorbind cît mai puțin și mereu în șoaptă. Îmi explică că animalele se sperie mai curînd atunci cînd aud vocile oamenilor decît sunet de motor, cu care sînt deja obișnuite. Ajungem primii la cabana din semifabricate, înălțată parcă după modelul caselor din mlaștini. Ne întîmpină **Tobi**, un fox terrier roșcat, ce dă vesel din coadă și se gudură la picioarele noastre. A scăpat din țarcul înalt de un stat de om deși roșcovanul abia îmi ajunge pînă la genunchi. Ne apucăm imediat de treabă. Avem de umplut cu mîncare și apă troacele celor doi pui de porc mistreț cumpărați pentru a antrena cîinii și a-i obișnui cu mirosul, să hrănim cei șapte dulăi și să verificăm o baltă în care se răcoresc mistreții și unde li se mai pune hrană, aflată la vreo 15 minute de mers pe jos.

În scurt timp ajunge și 'nea **Cos-tică**, vînat încercat și cu experiență. Mă privește suspect pe deasupra ochelarelor fumurii, încercînd să ghicească cine sînt și îmi strînge mîna cu putere abia după ce moș **Florin** mă prezintă. Zîmbește larg și sincer, iar din cinci fraze, trei fac parte dintr-un banc sau anecdotă. „Vînatu-i ca femeia”, mă învață acesta rîzînd. „Trebuie fugărit înainte să-l împuști”.

Nu durează mult și începe să sosească și restul echipei. Toți se cunosc și se salută cu cîte o remarcă sarcastică. „Te-a lăsat în sfîrșit nevastă-ta să vii?”, îl întîmpină ceilalți pe ultimul vînat sosit, un bărbat mărunt și cu o pălărie prinsă sub bărbie.

Atmosfera se destinde tot mai mult pe măsură ce curtea se umple cu mașini. O ladă de mere adusă de **Bobi**, medic în **Botoșani**, un borcan de icre adus de alt vînat, pîine și cîteva preparate din carne de vînat încărcă acum una din mesele de pe terasă. Ne facem cu toții părtași la micul festin *ad-hoc* și printre îmbucături se stabilește și planul de bătaie al zilei. „Ce-ar merge o pîlincă cu astea”, zice zîmbind doctorul **Petrovici** întinzîndu-se după o bucată de cîrnăcior.

De organizare se ocupă 'nea **Dan**, un bărbat între două vîrste, înalt, cu corp athletic și tunsoare soldătească. El cunoaște cel mai bine pădurile și dealurile fondului de vînătoare. Umplesă un săculeț cu numere, iar acesta începe să umble din mînă în mînă în jurul mesei. Acum își trag la sorți poziția pe care o va avea fiecare în formația de vînătoare. „Iar am tras numărul unu”, își zice iritat, mai mult pentru sine, „căci sortii nu se discută”, un bărbat înalt, spătos și parcă veșnic încruntat, în timp ce-și așază ținuta. „Nu-

mai eu am noroc de asta”, spune dezamăgit acesta, căci vorba printre vînători este că jivinele îi ocolesc mai mereu pe primii din formație.

La vînătoare scopul nu-i să tragi cu arma

„Luăm ogarul, îl luăm pe Tobi, Mura, pe Băse și pe Boc. Eba și mamă-sa rămîn la cabană”, strigă 'nea **Dan** în timp ce-și așază mai bine arma în portbagajul mașinii de teren. După ce detectivii cu urechi clăpăuge și nas umed sînt urcați în spate, alaiul e gata de plecare. Ajungem în pădure cînd soarele e deja sus pe cer. „Am cam întîrziat”, îmi zice moș **Florin** apoi mă dă în grija lui 'nea **Dan** pe care îl urmez îndeaproape. Vînătorii coboară panta lină a pădurii, iar hăitașii o iau în direcția opusă. „Numărul unu aici, doi aici”, începe ghidul meu să așeze pe zone duzina de vînători. Șirul se termină într-un pîlc de tufișuri, iar 'nea **Dan** își așază scaunul de pescuit rabatabil purtat pînă atunci după gît. „Așază-te în spatele meu. Dă toate frunzele ca să nu foșnească dacă te miști și nu mai scoate nici un sunet”. Știe toate tainele vînatului, căci colindă codrii încă din copilărie. Nici nu ar avea cum să fie altfel. Și-a rupt bocancii pe dealuri și prin păduri de cînd era de o șchioapă, întîi cu bunicul său apoi cu fratele tălui.

În depărtare se aud strigătele hăitașilor. „Caută Mura, caută Tobi, caută Ralf (n.r.: numele ogarului)”, recunosc vocea lui moș **Florin**. Pe măsură ce cîinii se apropie simt cum sîngele începe să-mi zvîcnească în temple a nerăbdare. În spatele nostru se aude un lătrat scurt apoi mai multe.

Unele vînători sînt reușite

• 'nea **Dan** și-a rupt bocancii pe dealuri și prin păduri de cînd era de o șchioapă • îmi spune că nu împușcarea animalelor face vînătoarea plăcută • „mulți au impresia că sar cartușele din puștile noastre ca fasolele”

„A trecut de noi”, și 'nea **Dan** începe să alerge în direcția hămăitului, într-un ritm drăcesc. Copacii vin tot mai repede înspre noi, frunzele alunecă sub picioare, aerul ne intră în nări tot mai violent. Un grohăit înfundat se depărtează tot mai tare de noi acompaniat de lătrat de cîine. Mușchii încep să-mi ardă, respirația să se precipite, dar e prea tîrziu să-l mai ajungem.

„Se mai întîmplă să ne scape jivinele”, spune ușor încurcat 'nea **Dan**. E obișnuit cu dezamăgirea unei pînde ratate și îmi spune că nu împușcarea animalelor face vînătoarea plăcută, ci cei cu care se înconjoară și prietenii pe care le-a legat. „De cele mai multe ori alergii pe dealuri și colinzi și jumătate de pădure fără să împuști ceva, dar de asta vînătoarea e un sport. Dacă scopul ar fi să tragi cu arma te duci și împuști într-o țintă”, îmi spune 'nea **Dan** în timp ce mai aruncă cîte o ocheadă spre tufișuri.

Fără vișinată sînt buni și pufuleți

Ne regupăm rapid și pornim în căutarea vînatului scăpat. Hăitașii și cîinii au dispărut deja în desișul pădurii, iar noi ținem marginea unui crîng cu copaci și tufișuri pitice. Zona în care urmează să stăm la pîndă e ca un blid gigantic. „Dacă este vînat aici o să-l luăm ca din oală”, se aude comentariul unui vînat. Ordinea așezării se schimbă de data asta. Numărul 3 e cel care începe șirul, apoi cinci și tot așa, însă distanța dintre vînători e mai mare de data asta. „Aici e mai mare vizibilitatea”, mă lămurește ghidul, parcă ghicindu-mi întrebarea. După încă două ore de stat cu respirația tăiată și urechile ciulite, se încheie și această pîndă, dar și de această dată fără foc de armă.

Ne întoarcem la mașini cu gîturile uscate, dar și storși de energie, deși ziua abia a început. Hăitașii desfac o sticlă de vișinată și încep să o plimbe de la o mînă la alta în timp ce vînătorii se uită cu jind la fiecare sorbitură din sticla cu licoare roșiatică. Nu au voie să guste strop de alcool atunci cînd folosesc arma. „E greu să vezi cum alții beau, dar cînd ai pușca la ochi nu e bine să-ți fie mîntea tulbură”, mă lămurește moș **Florin**. În schimb, vînătorii se resemnează cu

cele trei pungi de pufuleți uitate între scaunele **Daciei** și cu cîteva mere tăiate în patru, „cît să împingă mămăliga asta uscată în jos”. În timpul pauzei se hotărăsc să schimbe locul de pîndă, așa că după zece minute de mers cu mașina coborîm la marginea altei păduri. De data asta hăitașii vor încerca să fugărească jivinele din stu-fărișul în care se adăpostesc de căldură spre desișul de copaci. Acolo le va aștepta un șir de tevi.

Număratoarea se schimbă din nou în timp ce 'nea **Dan** bate iar, poate pentru a suta oară, poteca din marginea pădurii. „L-a făcut vînat” și pe fiul său, deja membru cu drepturi depline a fondului, deși e încă student. El e cel care va continua tradiția familiei și care-i poartă dragostea pentru vînătoare.

În drumul nostru spre locul de pîndă speriem o căprioară și pe perechea sa. „Poate avem noroc și dăm și peste porci”, îmi spune după un ușor oftat ghidul. Chiar dacă este sezon și la țapi, au împușcat deja șapte anul acesta. „Vrem să repopulăm fondul de vînătoare așa că le lăsăm să se înmulțească”, mă lămurește 'nea **Dan**. Au investit în doi ani peste 15 mii de euro pe hrana de pe timpul iernii a animalelor, pe adăpători pentru zilele toride de vară și pe animale pe care le-au cumpărat și apoi le-au eliberat. Au grijă să nu le lipsească nimic jivinelor, deși investesc bani din buzunarul lor.

„La începutul anului a trebuit să cărăm prin păduri saci cu porumb pentru că a fost o iarnă grea. Intram în zăpadă pînă la brîu, iar cu sacul în spate nu e tocmai o ocupație plăcută”, își amintește 'nea **Dan**, în timp să ne așezăm la pîndă. După încă o oră de stat nemișcați norocul ne-a ocolit iarăși și vînatul nu apare în bătaia puștii.

„Mulți au impresia că sar cartușele din puștile noastre ca fasolele și ne judecă că omorîm animale, dar ei nu se uită în ograda lor”, îmi spune posomorît ghidul în timp ce ne ridicăm să ne întoarcem la cabană. „Toți vînătorii iubesc animalele, iar vînătoarea nu e așa de crudă cum se crede”, mă lămurește acesta. „Cu noi animalul are o șansă, se luptă, aleargă și de multe ori se arată mai destept ca noi și ne ocolește. Cum s-a întîmplat azi. În cotet, animalul are deja soarta scrisă”, spune cu convingere 'nea **Dan** cînd ne apropiem de grupul de vînători care s-a strîns deja, gata să se întoarcă la cabană.

De acum „vine partea și mai plăcută”, mă anunță unul dintre ei cu gîndul la vișinata de la amiază. Urmează un grătar din carnea unui țap vînat cu o săptămînă înainte, frigărui și cîrnăciori de bere udați cu vin și țuică cît să alunece bucatele pe gît și să dezlege limbile. Abia acum se vede cît de bine se înțeleg de fapt. De n-ar fi ridurile și părul cărunt aș zice că-s tot colegi de facultate. Sînt totți veseli și puși pe șotii, iar poantele nu ratează pe nimeni. „Pentru asta venim noi aici de fapt”, spune doctorul **Petrovici**. „Pentru atmosferă. Asta e vînătoarea de fapt”.

Andrei MIHAI

Curiosul a învățat să fie mut

Cărămizile de la temelia statului grecesc se cutremură

- Maria a fost plecată în anii '90 în Canada iar cu banii strânși și-a deschis tavernă
- „aici zona este împărțită, în funcție de câtă vechime are fata în meserie”

Grecii necăjiți căutau umbra magazinelor de lux ca un bolnav pe binefăcătorul său

Poate pentru că-mi place albastrul am ținut morțiș la 18 ani să mă plimb pe mările dimprejurul Greciei. Aproape de majorat visam la grădinile din jurul Acropolei și la plajele înșorite de pe insulele colorate ca un drapel elen. În vara lui 2008 m-am scufundat prima dată în marea Egee și tot atunci am descoperit primele sanctuare ale Atenei. Patru veri am petrecut în sudul continentului și pastitios mai bun decât cel gătit de Tula nu am mâncat încă. Și nici prăjituri ca la Adonis. Însă, în ultimul an, criza i-a atacat pe greci, ca un animal sălbatic. Alexandros, unul dintre prietenii pe care-i am acolo o numește cancer. „Dacă se închide un singur magazin de pe o stradă, imediat și cele alăturate cad sub securea falimentului.”

„Ești în Grecia, trebuie să vorbești în greacă!”, mi-a tăiat-o scurt și cam răutăcios un localnic pe care-l întrebam care port este mai aproape de Piața Omonia, undeva lângă centrul Atenei, locul în care mă aflam în 2008. Deși deranjat că pe pământ elen străinii nu-și dau silința să rupă măcar câteva cuvinte în limba sa maternă, bărbatul mă îndrumă pînă în stația de autobuz, îmi arată cu care dintre mașini trebuie să călătoresc, iar la final îmi mai trîntește o replică apăsătoare, de data aceasta un mîndru salut tradițional, *yassou*. Atunci, aproape de ora prînzului, centrul capitalei grecești era plin buluc de străini cu rucsacuri în spîinare, turiști care se foiau încoace și încolo, de parcă descoperiseră un rai pămîntesc pe care nu aveau de gînd să-l părăsească pînă cînd nu terminau de scotocit fiecare cotlon. Iar la finalul plimbării își mai aminteau de ceva și se urcau în autocarele de vacanță, curcubeu cu motor care înconjoară Atena pe sub poalele Acropolei, pe lângă templele zeilor încă aflate în picioare. Pe traseu, amestecul de taverne, muzee, buticuri cu suveniruri, baruri, cafele și magazine cu ultima modă lăsau în urmă o viermuială aproape de necuprins cu privirea. Dintre toate însă parcă cele mai caraghioase erau tradiționalele restaurante ornate cu raci, caracatițe și pești, agățați te miri cum de arbuștii roz sau portocalii de la intrare. Cu cît oferta marină era mai bogată, cu atît mai mulți străini se opreau în dreptul lor, cercetînd meniul, după care se așezau mulțumiți la masă.

Dansul cu cioburi

Maria, de exemplu, este și proprietarul și bucătarul și servitorul tavernei din Acharne, un cartier vecin capitalei, care acum 15 ani se afla la periferia orașului, în prezent urcînd aproape de inima sa. La „Maria” după un *pastitios* cald, din care se prelingea crema de carne și cașcaval, bucătăreasa mi-a povestit

din una în alta cum și-au deschis grecii tavernă lângă tavernă, *souvlaki* lângă *souvlaki*. Unii, cum este și cazul ei, au fost plecați în Canada pînă după anii 1990, iar cu munca de acolo și-au făcut acasă mici restaurante în care se gătesc numai bucate grecești tradiționale. Alții s-au apucat de afacere din pasiune și pentru că cererea era mare. Pe lângă turiștii care buimăcesc toată ziua după roci antice și după istorie, „fiecare familie din cartier s-a obișnuit să ia în oraș cel puțin cina, dacă nu și micul dejun și bineînțeles câteva cafele pe zi”, spune grecoica de la gîtul căreia nu lipsea lanțul cu ochiul albastru, paznicul Eladei, pe care orice copilă sau doamnă îl poartă ca pe-un talisman.

În timp ce saluta și invita toți trecătorii în restaurantul său, ispitindu-i cu musaca scoasă din cuptor sau cu peștișori proaspăt pescuiți din mare, Maria nu scăpa din ochi taverna vecinei Tula. În tinerețe, Tula a fost campionă la tras cu arcul. Acum îl ține agățat în cui, pe perete, iar cînd trece pe lângă el, îi scapă adesea câte un salut, ca unui prieten drag. De cînd s-a retras din competiții, s-a încuiat în bucătăria

tavernei tatălui său, veche de aproape 50 de ani și iese doar cînd aduce clienților din partea casei o carafă de apă rece, harbuz, pepene galben sau vin. Iar de clienți nici Tula și nici Maria nu duceau lipsă. Familii cu cîte cinci-șase membri, copii cu părinți și cu bunici veneau și petreceau sub cortinele de plastic care țineau umbră de soare sau dos de vînt. Cînd cheful se aprindea cel mai bine, mergeau și cereau cîntece vechi, dar care și acum, de dragul vietii frumoase, trebuie jucate cu cioburi multe împrăștiate pe sub toate mesele. O vară întreagă, cît am stat în Acharne, lângă Atena, la Tula și la Maria farfuriile se spargeau pînă dincolo de miezul nopții, iar din boxe *bouzuki* nu conținea să se audă.

2012 – În larg, valuri tulburi

Lîngă o cafenea cochetă de cartier, în centrul Atenei, aproape de Piața Omonia, în 2012, un grup de fete și femei vorbesc tare și se agită urmărind fiecare trecător. Le văd cum în grup, una cîte una, arată din mîini cînd spre zona de sus a străzii, cînd paralel, gesticulînd fără înțeles. „Aici zona este împărțită, în funcție de câtă vechime are fata în meserie, iar cînd una coboară de la locul ei de mai de sus, aproape că se iau la bătaie. Sînt poate mai rele decît cîinii care-și dispută teritoriul”, îmi spune scîrbit Alexandros, un avocat ieșit la pensie care mereu trece pe lângă femeile ușoare de fiecare dată cînd trebuie să ajungă în centru. Pe străduța aceea lăturalnică care urcă pînă la Acropole, toate femeile slujesc păcatului și se prostituează în amiaza mare, fără să aștepte înserarea să-și poată ascundă moravurile, ca după o perdea. „Uite-le cum cercează în jur. Cînd văd cîte-un bărbat singur, vin și îl roagă să le accepte serviciile, chiar și pentru numai cinci euro, în timp ce, înainte de criză, rar auzeam că se mulțumesc și cu 50”, povestește bătrînul în timp ce urcăm la pas pe străduța scăldată de soare. De fapt, chiar el, soarele, decide soarta zilnică a cîtorva fete păcătoase. Dacă pe cele mai bătrîne și mai dolofane le vezi stînd pe stînga, acolo unde încă este umbră la ora 12.00, fetele tinere, adică cele rahițice și aproape dezbrăcate, sînt parcă într-un fel pedepsite și trimise să-și slujească meseria pe partea dreaptă, direct sub razele toropitoare, la temperaturi trecute de 40 de grade.

Aflu de la ghidul meu că fetele sînt albaneze, pakistaneze, chinezoice, turcoace, africane și poloneze. „Oare sînt și române?”, mă întrebă bătrînul, curios, dar vizibil îngrijorat. Văzusem la televizor prostituate române luate pe sus de polițiști de pe toate străzile Europei, dar gîndul că aș putea auzi aici, în hărmălaia asta, un cuvînt românesc mă înspăimîntă. Mai sus ne oprim un minut în fața unei vitrine frumos colorate. Jos, pe marginea ferestrei, zace o fată, închiricită pe un petic

de umbră. Nu pare să aibă 20 de ani, aș zice că nici nu e încă majoră după cît este de slabă. De sub bluză transparentă, oasele de la bazin i-au ieșit înafară, fără să se mai lege firesc de silueta anormal de mică, iar coastele colțuroase conturează un copil deșirat, ca un schelet umblător. Numai ochii amintesc de un om viu, dar speriat, tulburat din cine știe cîte pricini.

Jocul de-a supraviețui, nu de-a trăi

Aceeași privire am întîlnit-o obsesiv anul acesta pe străzile Atenei, ca un ochi atotvăzător, care mă urmărea după fiecare colț. Pe lângă fata aceea străină de orice fel de bucurie, într-o zi am întîlnit aproape de centru cîteva familii care locuiau sub cerul liber, la mila trecătorilor. „Sînt greci care și-au luat casă împrumutînd de la bancă și apoi ea, banca, le-a pus sechestru pe casă și i-a aruncat afară, ca pe niște gunoaie”, îmi explică Alexandros, prietenul meu, cînd vede că mă uit lung la oamenii cazați pe străzi. Să vezi oameni nespălați, tolăniți pe stradă, sau la umbra unei vitrine uriașe din care alți semeni de-ai lor cumpără bijuterii și haine de la Gucci, Prada sau Armani e la fel ca în lumea Indiei, unde sclavii trăiesc marginalizați de bogătași în periferiile cele mai întunecate. Ei, grecii necăjiți, căutau umbra magazinelor de lux ca un bolnav pe binefăcătorul său. Stăteau în genunchi în fața lor și așteptau milă, cum au făcut toată vara. „Agricultorii din Creta veneau zilnic cu vapoarele și aduceau provizii pe care le dădeau gratuit celor nevoiași care stăteau cîte o noapte la rînd”, îmi povestește avocatul pensionar care, gîndindu-se la perioada grea ce va urma, și-a încropit o legătură la subsolul casei în care locuiește și acolo buchisește la catastifele spitalelor din cartier, pentru un salariu în plus, nedeclarat, dar cîștigat cinstit. Așa au mers familiile sărace o lună după lăzi cu cartofi, vine-te sau portocale pe care le primeau bucuroși și ei, dar și cretanii, pentru că în felul acesta nu aruncau produsele pe care nu reușeau să le vîndă la tarabele puse în tîrgurile zilnice în cartierele Atenei.

Coborînd dinspre centru spre Acharne, trecem pe lângă cartierul Galați – locuit în trecut de familii

venite din România, după cum îmi spune Alexandros, în perioada în care regimul ceaușist se punea pe roate în țara noastră – și ne oprim în stația de metrou. La un moment dat, se apropie de noi un tînar îmbrăcat bine, cît se poate de aranjat, dar care îngîna ceva numai pentru el, ochii albaștri zbîrbindu-i aiurea. Încetează să vorbească în șoaptă și ne întrebă politicos dacă avem să-i dăm cîteva euro pentru o pîine, că nu mîncase nimic în ziua aceea. Alexandros îmi face semn să mă îndepărtez, iar după ce trecem de el, mă lămurește că de fapt este un copil fugit de acasă, care a început să se drogheze și care atunci cînd nu mai are bani de prafuri se milogeste la oricine după cîteva cenți pe care mai apoi îi dă distribuitorilor de droguri, fără să mănînce într-adevăr nimic în afară de doza obișnuită. „Lucruri dintr-acestea nu vedeai înainte pe stradă. Erau, dar acum s-au înmulțit îngrijorător. După ce am organizat Jocurile Olimpice din 2004 a început declinul Eladei. S-au construit stadioane, săli pentru diferite concursuri, iar acum sînt părăsite și nu le folosește nimeni. Beneficiul nostru concret, al cetățenilor de rînd, este infrastructura de care ne folosim și acum. În rest, paguba este enormă”, mi-a spus după un răstimp în care liniștea părea să sufoce fetele lungi și aplecate din metrou. Eram atît de mulți în salon, însă, de fapt, nimeni nu era acolo.

Cu cîteva zile înainte de-a mă întoarce în țară, în septembrie, l-am cunoscut pe Petros, un grec stabilit în Australia de peste 25 de ani. Visul său la majorat a fost să se stabilească în țara spre care se îndreptase și sora sa în 1980. De cinci ani nu mai aterizase în Atena, iar anul acesta după doar o săptămînă a decis să plece. „Nu mai pot sta în Grecia mai mult de două-trei săptămîni. Mă cutremur cînd văd cîte case sînt distruse de hoți. La mine acasă, în Sydney, îmi las toate ușile deschise și nu intră nimeni nici măcar după o hîrtie, iar aici aud că niște albanezi au și ucis pentru bunurile din casele altora. Nu mai bine că eu acolo am dreptul să-l împuşc, dacă intră fără aprobarea mea?”

Iulia CIUHU

Proteste s-au risipit și ele

Premieră de suflet pentru ieșeni

S-a ridicat cortina în Sala Mare a Teatrului Național

O izbitură puternică de gong i-a trebuit, parcă, Sălii Mari a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași ca să învie. Sub ochii a mai bine de 700 de spectatori cărora le-au surîs, de pe plafonul aurit, nimfele copilăriei, actorii ieșeni s-au întors vineri, 5 octombrie, începînd cu ora 19.00, pe scena străjuită de îngeri marmoraji. Premiera piesei „Iașii în carnaval”, de Vasile Alecsandri a deschis stațiunea în culori și ritmuri alese de regizorul Alexandru Dabija și scenograful Dragoș Buhagiar, al căror spectacol n-a amintit, doar, de farmecul sălii, ci a picurat în ea stropi de viață nouă.

„Am crezut că m-am rătăcit și-am nimerit într-o biserică și mi-am făcut cruce”, își amintește actorul **Radu Beligan**, care șoptește, din lojă, povestea veche de 83 de ani a primei intrări în **Sala Mare**. Și-n timp ce copilul de atunci se așază înapoi în primul rînd de la balcon, maestrul de acum își unește din nou degetele, binecuvîntînd deschiderea sălii după șase ani cu ușile închise. Ne molipsim cu toții de tremurul din glasul actorului și devenim spectatori ca el atunci cînd cortina pictată în cele trei vîrste ale vieții se ridică, iar cristalele candelabru-lui își domolesc scînteierile.

În întuneric, trompetele **Fanfarei din Chetriș** sting deodată murmurul cald și coboară pe scenă privirile animate, pi-

- umorul se învîrte în replici asemenea unui carusel
- spectatorii parcă sorb din umbrele tavanului aurit

nă atunci, de stucatura barocă a sălii. O urbe bătrînă, **Iașii** secolului al XIX-lea se dezvăluie într-o aură care parcă e ȧsută pe loc din fire de lumină și praf. Fanfara prinde viață într-un cîntec popular săltăreț și zgomotos, cu ritmuri moldovenesti pe care se rătăcește pe scenă un cuplu nostim, caragialesc.

„le samă, cucoană!”

Postelnicul **Tachi Lunătescu**, interpretat de **Doru Aftanasiu** și coana **Tarșita**, jucată de **Annemarie Chertic** scrutează fiecare colț al încăperii ce devine casă boierească. Un coșmar strasnic l-a buimăcit pe **Tachi**, iar doamna lui nu-i pricepe oful și pace. În visul lui, furnicarul de pe străzile orașului și împușcările petrecăreților de carnaval se arătau ca proorocii ale unei revoluții. Iar „irozii” ce cutreieră străzile ar fi fost, de fapt, „revoltanți”, „bonjuriști” care tulbură „opinia publică”. „Le samă, cucoană, opinia publică! Că parcă am eu nevoie de dînsa”, se frămîntă bărbatul, în vreme ce pieptul nevestii tresaltă într-o tu-se horcăită, strîngîndu-și sluga. **Saftei (Pușa Darie)** i se foiesc pe șolduri volanele albe, apretate ale rochiei, în vreme ce pe brate aduce chiseaua cu „șerbet de nufăr” și-i adună pe cei doi în juru-i. În tot acest răstimp, spectatorii fără stare își caută loc în scaunele moi. Doamnele sorb din fiecare curbă a tavanului aurit cîte-o umbră, așezîndu-și în fel și chip palmele pe pliurile rochiilor parfumate de seară.

Scena e-un loc de joacă pe care se mută piese greoaie și din mijlocul căreia răsună puternic rîsul strident al coanei **Tarșita**. Într-un car de lemn împodobit cu decupaje colorate de pînză și-o lumină gălbuie vin să-l tulbure și mai tare pe **Tachi** irozii de pe ulițe, cu **Alecu (Daniel Busuioc)** în frunte. De la el se deșiră comedia unei „scrisori pierdute” de amor semnată de **Leonil (Dumitru Năstrușnicu)**, mare iubitor de dame, pe care o revendică și modista **Cati (Catinca Tudose)**, dar și **Tarșita**. Biletul e

Actorii au descîntat scena cu dansuri și trăiri colorate

o chemare la carnaval, unde doamnele sînt invitate să-l găsească pe **Leonil** sub masca unuia dintre irozii stacojii.

„Ce putere are amorul, mon Dieu!”

Din sală, spectatorii par să respire fiecare rînd din declarația languroasă, mai mult înveseliți decît înduioșați de dulcemișele lui **Leonil**. **Tachi**, complotist cutremurat de spaima revoluției, îl cheamă de îndată pe șătrarul **Săbiuță (Teodor Corban)**, făgăduindu-i o funcție mai înaltă, de agă (n.r.: conducător militar al poliției) în schimbul potolirii răzmeriței de pe ulițele urbei. Pe-aceși scenă, dar în odăi diferite, **Tarșita** se-ndrăgostește de bucata de hîrtie picurată cu dragoste pătimașă, hotărînd să plece, după cum stă scris, „la bal masqué”. „Ce putere are amorul, mon Dieu! Ia, cum îmi bate inima” rostește coana **Tarșita** cu glas înfierbîntat și înzorzonat de franțuzisme dulci pe care actrița le rostește și mai mîeros moldoveneste.

„Bogdaproste c-am intrat în capitație!”

Căutarea dragostei și cea a liniștii pentru urbea zdruncinată de horele carnavalului se împletesc cu povești mărunte de iubire și cu poveștile secundare ale unor personaje ce intră în joc cu sau fără voia lor. Scena devine o lume nouă, în mijlocul căreia umorul se învîrte în replici asemenea caruselului în care stau încremenite păpuși cu chip de om. În dreptul lor „stucheste” uncheșul lui **Ale-**

cu, un podgorean din **Nicorești** care se-amestecă prin iureșul chefliilor ieșeni cu două butelci de vin. „Bogdaproste c-am intrat în capitație!” (n.r.: capita-lă), se crucește bătrînul jucat cu o naturalete jucăusă de **Călin Chirilă**.

În universul „pe dos” al lui **Alexsandri**, regizorul **Alexandru Dabija** a dat drumul sîrbelor moldovenesti, păstrînd din caracterul de vodevil al piesei satira și comedia bogată și accentuînd spiritul popular al personajelor. Graiul autentic moldovenesc al actorilor și pof-ta cu care-l rostesc fac spectatorii să se unească într-un susur vesel la fiecare intrare în scenă. Iar euforia momentelor de dans e mereu încununată de aplauze prelungi, ca și cînd s-ar juca zeci de piese într-una. Horele se joacă-n 28 de chipuri, iar fiecare actor răsucește sub călcîie cîte-o altă tipologie umană. O alegorie de măști și urături ce seamănă mai degrabă cu un lung descîntec face scena să duduie în ritmul sutelor de inimi din sală pînă la final, cînd măștile cad și personajele se îmbrățișează ca după o lungă despărțire.

Fuioarele colorate de artificii din fața **Teatrului Național** răsună surd în urechile celor care n-au apucat să coboare scările de marmură și s-au lăsat purtați prin holurile cu oglinzi și perdele de catifea. Afară încă mai sînt „Iașii în carnaval”, iar spectacolul de lumini ce se joacă pe zidurile albe ale clădirii și pe cer e bun răgaz să-ți dau seama că ultima îmbrățișare de pe scenă n-a fost doar a personajelor. A fost și-a actorilor, întorși, după mai bine de jumătate de deceniu, acasă.

Anca TOMA

LENTILA DE CONTACT A LUMII

TVR, cu o treime mai mut

- una din menirile televiziunii naționale a fost dacă nu uitată, cel puțin compromisă

Turnul de cărți de joc a TVR-ului începe să se dărîme. După ce conducerea instituției s-a schimbat la începutul anului, o serie de decizii proaste luate de aceasta au început să iasă la iveală. În prezent situația postului național de televiziune este una îngrijorătoare. Acesta va trebui să demită în perioada următoare aproape o mie de angajați din cei peste trei mii, asta după ce două dintre canalele de televiziune ale instituției au fost închise. Primul care și-a încheiat transmisia a fost **TVR Info**, un proiect al administrației precedente, care a fost pus pe picioare în urmă cu doi ani și care a fost clasant al patrulea în lista preferințelor românilor în urma unui sondaj realizat de **Public-Affairs**. Au mers pe principiul ultimul venit, primul plecat, lăsînd la o parte performanța sau calitatea.

După **TVR Info** următoarea victimă a reducerilor de cheltuieli a fost postul **TVR Cultural**, un canal axat pe transmiterea programelor culturale, concertelor și pieselor de teatru, dar și pe realizarea de emisiuni și dezbateri. 75 % din programe și o parte din angajați vor fi asimilate însă de **TVR 2 Cultural**, o concesie care rezolvă doar parțial problema. E adevărat că nu e tocmai ieftin să transmiți în direct manifestări culturale, canalul cheltuind lunar peste 650 de mii de euro însă ar fi fost preferabilă salvarea singurului post românesc exclusiv cultural. Altfel, putem spune că una din menirile televiziunii naționale a fost dacă nu uitată, cel puțin compromisă.

O altă problemă subliniată chiar de fostul director general **Alexandru Lăzescu** e aceea că nu costurile de producție sînt problema ci numărul de salariați. Astfel, el sfătuiește actuala conducere să facă de acolo reduceri, angajații consumînd 55% din fondurile TVR-ului. De asemenea, acesta este îngrijorat și de modul în care se vor face restructurările, principalul criteriu de departajare fiind, după părerea acestuia, de parte de a fi obiective. Soluțiile noii administrații par totuși exagerate din moment ce, pentru a acoperi cheltuielile pentru salariile compensatorii ale celor demisi, **TVR-ul** va trebui să împrumute încă 10 milioane de euro. Chiar și așa, raportul întocmit de noua conducere nu arată concret cum se va redresa **Televiziunea Română**. În acest fel preconizările noului director, **Claudiu Săftoiu**, de a acoperi datoriile de peste 133 în următorii șapte ani și jumătate nu par tocmai realiste. Mai ales că în doi ani vor avea loc alegerile prezidențiale.

Andrei MIHAI

Conform presei străine, **Turcia** și **Siria** sînt la un pas de război, după o serie de evenimente ce au debutat miercuri. Deși relația dintre cele două națiuni părea una bună, lucrurile s-au precipitat după începutul războiului civil din **Siria** de anul trecut precum și doborîrea u-

Orientul Mijlociu își șlefuieste armele

- ripostele guvernului turc au continuat și sîmbătă, răspunzînd atacurilor siriene cu tiruri de artilerie

nui avion turc de antrenamente de către sirieni acum trei luni.

Temereile turcilor cu privire la instabilitatea relațiilor cu **Siria** au fost confirmate săptămîna trecută, cînd „cel puțin cinci persoane au murit și alte nouă au fost rănite miercuri în Turcia, într-un atac cu obuze lansate de sirieni, într-o zonă situată la frontiera dintre cele două state. În replică, Ankara a bombardat ținte situate pe teritoriul sirian, anunță AFP” (**hotnews.ro**, miercuri 3 octombrie). În ziua următoare, în semn de ripostă, turcii au bombardat teritoriul sirian, sesizînd **Consiliul de Securitate** al ONU să publice o declarație în care să condamne tirurile celor din urmă. Declarația a sosit abia vineri, întîrziată din cauza amînării solicitate de către Rusia. De asemenea, joi „armata turcă și-a întărit consi-

derabil prezența la frontiera cu Siria, după ce Parlamentul a aprobat cu 320 de voturi pentru și 129 împotrivă, o moțiune care autorizează acțiuni militare împotriva Siriei dacă situația o impune” (**evz.ro**, miercuri, 5 octombrie).

Tot vineri, deși armata turcă își încetase bombardamentul, aceasta a ripostat din nou la un alt atac cu obuze al sirienilor, de data aceasta înregistrat fără victime într-o zonă rurală din districtul **Yayladagi**, aflat la aproximativ 50 de metri în interiorul teritoriului turc. „Premierul turc Recep Tayyip Erdogan a reiterat vineri faptul că țara sa nu vrea un război cu Siria, dar că nu va ezita să răspundă oricărui act care îi amenință „securitatea națională”” (**hotnews.ro**, vineri, 5 octombrie). Ripostele guvernului de la Ankara au continuat și sîmbătă, răs-

punzînd atacurilor siriene cu tiruri de artilerie, fără a face victime. **Ministrul de Externe al Turciei** a declarat pentru presa locală că obuzul care a lovit miercuri teritoriul turc ar exista doar în inventarul armatei siriene și că orice atac asupra țării sale, de oriunde ar fi acesta, va fi anihilat. Ieri, 7 octombrie, după ce rebelii sirieni și-au solidificat controlul asupra graniței de nord cu **Turcia**, guvernul de la **Damasc** și-a întărit ofensiva împotriva acestora, în special asupra unor sate din sud care servesc drept graniță cu **Iordanul**.

Chiar dacă **Turcia** încă nu și-a început atacurile asupra **Siriei**, e greu de spus cît timp lucrurile vor mai rămîne așa, mai ales în situația în care **Ankara** cere deja schimbarea președintelui sirian pentru a opri afit conflictele externe, cît și pe cele interne.

Iulian BÎRZOI

Combinatul care n-a fost lăsat să moară

Privatizarea fabricii de la Rîmnicul Vlcea a alunecat dinspre drama familiilor care nu mai au unde munci, dinspre distrugerea marilor industrii din România către un senzațional în care Dan Diaconescu vine cu sacul de bani să plătească salariile restante. Totul s-ar putea desfășura fără nici o problemă sub sigla OTV-ului Și dacă circul va continua, în cîteva luni de zile tot ce vom ști despre Oltchim va fi că, odată, acolo era o echipă bună de handbal. Parcă și-un combinat, nu?

Despre **Oltchim** s-ar putea face o telenovelă, pe bune și cu bani puțini. Filmări la fata locului, figurație asigurată chiar de angajați și, în rolurile principale, cîtiva dintre cei 20 de directori ai combinatului. Iar dacă vreunul dintre angajați a ținut un jurnal despre ceea ce s-a întîmplat acolo în ultimii 20 de ani, din acele însemnări zilnice, puse cap la cap, ar ieși un roman-fluviu mai de succes decît stenogramele scăpate în presă de **DNA**. Cîte ar avea de povestit o secretară mai trecută, dar cu spirit de observație, sau un contabil cu înclinații literare despre viața din combinat și despre întîmplările care l-au adus în pragul falimentului! Cum a fost cu firmele căpușă și cu afacerile pe datorie ori plătibile în ziua **Sfîntului Asteaptă**. Cîți politicieni și din ce partide au cîștigat milioane de euro pe spinarea **Oltchimului**, chiar și pe vremea cînd combinatul era în curs de scufundare. Cum au ajuns liderii de sindicat să treacă de partea conducătorilor

- dacă-l ascuți pe fostul director general, ai zice că Oltchimul e o bijuterie subevaluată dinadins
- scoaterea la vînzare în decembrie 2011 a fost o greșeală în sine

Cristian TEODORESCU

De ce lipsesc procurorii din telenovela de la Oltchim?

- fabrica a devenit astfel un pretext de ba pe-a mă-tii, în loc să se facă lumină în istoria pierderilor combinatului

combinatului și contra căror avantaje pe statul de plată. Cît au costat odele ziaristilor care se extaziau în fața minunilor manageriale ale directorului general, **Constantin Roibu**, minuni săvîrșite în anii cînd perla chimiei românești începuse să se smochinească. Și, în general, cum a intrat combinatul în datorii pînă în gît, fără să se găsească nimeni din partea statului să pună piciorul în prag.

Dacă-l ascuți pe fostul director general, ai zice că **Oltchimul** e o bijuterie subevaluată dinadins, el, victima unor sfîrări tenebroase, iar datoriile combinatului sînt umflate de dușmanii lui și de oculta care umblă să cumpere pe nimica toată această mîndrie a orașului, a județului și a patriei. Firme căpușă? Nici gînd! Corupție? Calomnii!! Cum se explică ciudătenia că și în anii cînd **Oltchimul** mergea bine, la o cifră de afaceri mare, profiturile erau mici? Afîta erau, spune directorul **Roibu** cu un calm imperturbabil. La fel de calm îți explică și de ce firma la care e acționar **Roibu jr.** a fost abonată la furnizarea de vopsele combinatului: oferta cea mai convenabilă. Atît de convenabilă, încît nici nu se usca bine vopseaua nou aplicată, că se dădea încă un strat, de parcă ar fi participat **Oltchimul** la concursuri de frumusețe pe ramură.

Cînd a ieșit scandalul licitației cîștigate în direct de **Dan Diaconescu** au început să se audă istorii cu firmele căpușă și cu afacerile făcute în pagubă de conducerea combinatului. Cam tot atunci politicienii care au plecat de la putere i-au acuzat de prostie pe cei care au venit și-au încercat să scape de **Oltchim** de ochii **FMI**-ului, iar cei din urmă i-au învinuit de hoție pe cei dinții. **Oltchimul** a devenit astfel un pretext de ba pe-a mă-tii, în loc să se facă lumină în istoria pierderilor combinatului și să fie puși la plată cei vinovați de ele.

Cînd șeful **SRI**-ului a spus că acest serviciu a trimis de-a lungul anilor peste 190 de rapoarte despre **Oltchim** și la **Palatul Victoria** și la **Cotroceni Ponta** a anunțat că va desecretiza rapoartele și le va expedia la **Parchet**. Apoi n-a mai adus vorba despre acest subiect. I s-a făcut milă subit de pedeliștii pe care-i acuză de hoție? Sau urmele duc și la useliștii lui, care l-au somat să facă uitate rapoartele **SRI**-ului?

Și, dacă **Ponta** a amuțit și **Băsescu** tace și el, de ce nu intră **Parchetul** pe fir? De ce nu-și arată bicepsii procurorii de la **DNA**? Și, mai ales, ce sau cine i-a împiedicat s-o facă din timp, adică înainte ca **Oltchimul** să devină o gaură neagră?

apel la alte personaje celebre, dar nimeni nu are vreme să-i sară în ajutor – sînt alte chestiuni mai urgente de făcut. **Tom** vede că ofensivă lui de a scăpa de **Jerry** lasă casa în flăcări, dar îi convine. „Stăpîna o să vadă cît m-am chinuit ca să scap de Jerry și o să aprecieze asta”, își zice el în gînd. „În fond, nu ar fi prima dată cînd o păcălesc”, mai zice rîzîndu-și în barbă, **Tom**. Și mai sparge niște farfurii de prin casă, cît să pare dezastrul și mai mare.

Nu e greu de întrevăzut finalul. **Stăpîna** îl va pedepsi pe **Tom**, motanul va da vina pe cei care i-au făcut strategia de bătaie și va concedia cîtiva consilieri, **Jerry** va scăpa pîna la episodul viitor nevătămat iar **Pluto** deja stă cu ochii pe salvarea altui personaj de desen animat. Alegerile sînt tot mai aproape.

Industria a devenit un joc de-a șoarecele și pisica

Moise GURAN

Oltchim – greșeli trecute, greșeli viitoare

- rușii de la Mechel au 6000 de angajați în România de care vor să scape taman acum, înainte de alegeri. Cum să mai negociezi ceva cu rușii cînd ai o bombă socială sub fund?

Din capul locului vă spun, așa ca principiu, că întotdeauna crizele economice sau cele financiare nu sînt momente în care să vinzi ci momente în care să cumperi. Indiferent că este vorba de o mașină, de un apartament sau de un combinat chimic, oamenii deștepți nu vînd atunci cînd prețul este jos. Desigur, pentru asta trebuie să îți faci planul din timp, să nu te prindă criza fără bani, cu latul de gît și în disperare să vinzi ceva de prin casă. Nu vreau să speculez pe marginea faptului că la noi întotdeauna statul este forțat de **FMI** să vîndă taman în astfel de perioade. Dar așa s-a întîmplat și cu **Oltchim** în toamna anului trecut. A fost scos la vînzare cu obiectivul declarat de a obține cît mai mulți bani pe el. Scoaterea la vînzare în decembrie 2011 a fost o greșeală în sine, o dată pentru că momentul era prost, a doua oară pentru că nici **Oltchim** nu se simțea deloc bine, mergea pe pierdere iar închiderea sa era doar o chestiune de timp. A fost angajat un consultant care a luat-o din firmă în firmă, pe la toți marii investitori ai lumii din domeniul chimic. N-a găsit pe nimeni. și chiar dacă ar fi găsit, acel cineva ar fi condiționat cumpărarea **Oltchim** de fuziunea prealabilă cu **Arpechim**. Amînarea acestui lucru a fost de asemenea o greșeală strategică. A venit apoi primăvara noastră politică, cu trei miniștri la economie din martie și pînă în iunie. Nu cred că este lipsit de importanță faptul că în iulie, cînd **Oltchim** a și ajuns pe marginea prăpastiei eram în plină criză politică, iar ministrul economiei a preluat interimar funcția de președinte al **PNL**, într-o bătaie pe viață și pe moarte pentru referendum.

În mod normal atunci, în iulie, trebuia oprită privatizarea. Trebuia făcut

atunci ceea ce au făcut acum, în octombrie – o înțelegere cu creditorii, între care două bănci cărora li s-a alăturat și **CEC**-ul din rațiuni de stat, un administrator special care trebuie să repornească **Oltchim** și să-l restructureze. În momentul în care va fi pe profit o să vină cumpărătorii singuri încoace, nu o să mai plîngă guvernul după ei.

Mai sînt de lămurit două aspecte în chestiunea **Oltchim** – **Tise** și **DD**.

Compania rusească **TISE** este controlată de **Kremlin** prin mai multe firme de stat, inclusiv **Gazprom**. Vînzarea **Oltchim** către **TISE** nu ar fi tocmai o privatizare. Ar fi o etatizare rusească. Mie sincer să vă spun nu îmi place această idee. Nu e ca și cum statul francez ar avea acțiuni indirect la **Orange** sau statul grec la **Romtelecom**. **Moscova e Moscova** iar eu nu aș vrea să îi dau ostatici 5000 de angajați și vreo două-trei județe pe care să mi le bage în șomaj cînd are chef. Nu înțeleg de ce lui **Victor Ponta** i se luminează fata cînd spune **TISE**. Uite rușii de la **Mechel** au 6000 de angajați în **România** de care vor să scape taman acum, înainte de alegeri. Cum să mai negociezi ceva cu rușii cînd ai o bombă socială sub fund?

Cît despre **Dan Diaconescu**, omul are dreptate cînd spune că pînă în februarie are timp să aducă banii. Dar el nu urmărește decît publicitatea televizată și dacă nu îl mai dă nimeni la televizor, ia să vedeți atunci cum îi scade apetitul de a cumpăra fabrici și uzine. S-a devoalat ca un jucător la cacealma cînd i s-a dat cu sec, dar acesta este un joc politic ce nu va ține de foame niciunui angajat de la **Oltchim**. E doar un spectacol crud într-un context dramatic.

Dan POPA

Privatizarea Oltchim s-a transmis în direct pe Cartoon Network

- Tom se face că cedează, dar ține cu ghearele de Jerry; în fond, Tom fără Jerry și-ar pierde din farmec mai ales în ochii Stăpînei

Aveai impresia că ești pe **Cartoon Network**: **Tom** îi promite **Stăpînei** că va scăpa de **Jerry**. **Stăpîna** îl mîngîie pe motan pe cap și îi promite mîncare mai multă, după care pleacă liniștită în oraș. Rămăs singur cu **Jerry**, **Tom** își începe misiunea. Angajează strategii care să-i facă planul de bătaie, își ia cîtiva consilieri care să-l învețe cum scapi de un șoricel care te deranjează, după care declanșează lupta de gherilă.

Distrugerile colaterale sînt însă pe măsură. În final, casa e în flăcări, **Tom** stă extenuat și plin de cucuie într-un colț al ruinelor fumegînde, iar **Jerry** ride fericit în colțul opus. Drept e că în desenul acesta animat, de partea lui **Jerry** a intervenit **Pluto**, singurul cîștigător dintre toate personajele de pe micul ecran. **Pluto** nu voia nici pe departe

să-l scape pe **Jerry** de **Tom**, dar asta era micul lui secret. Telespectatorii se uitau la **Pluto** ca la un salvator în mîinile căruia stătea viața micuțului șoricel. Numai că **Pluto** nu avea nici o forță magică de partea lui. Plusa și atît. Ca să pară mai convingător, **Pluto** a plecat să caute oameni și mai puternici care să-l ajute în lupta cu **Tom**. **Jerry** trebuie salvat din ghearele motanului și eventual, predat poporului, zice **Pluto**. **Tom** se face că cedează, dar ține cu ghearele de **Jerry**; în fond, **Tom** fără **Jerry** și-ar pierde din farmec mai ales în ochii **Stăpînei**. I-ar mai rămîne doar să toarcă frumos, însă numai pentru asta nu ar primi mare brînză. **Pluto** știe și el asta, dar miza lui e alta: cu ochii pe ei sînt cîteva milioane de telespectatori care votează. **Jerry** e încolțit, face

Anastasia CONDRUC este editor la „Jurnal TV”

Lina VDOVÎ este redactor la postul de televiziune „TVR.”

George GURESCU este redactor la postul de televiziune „TVR.”

Andreea ARCHIP este redactor la postul de televiziune „TVR”

Cu rădăcini în .md

Cum să iubești o piatră

● ceea ce nimeni nu ne-a spus niciodată este că aici nu e soare pe străzi

N-a fost nici o secundă ca-n filme. Când am ieșit din **Aeroportul Internațional JFK** n-a început să răsună de nicăieri „Empire State of Mind” și nici șoferii de taxi nu deschideau ușile în *slow motion*. E adevărat, toată lumea ne zîmbea de parcă ne-ar fi știut de-o viață, dar eu știam cîți dentiști buni am trimis noi și toată **Europa de Est** la **New York**, așa că nu m-am lăsat cucerită din prima. Și apoi, toate erau parcă așa cum ne-am așteptat: taxiurile galbene, limbile încurcate și oamenii atît de mulți încît senzația de spațiu personal dispăre complet.

Dar ceea ce nimeni nu ne-a spus niciodată este că aici nu e soare pe străzi. În **Manhattan** clădirile sînt atît de înalte încît pe asfalt ajung doar cîteva raze slăbănoage, reflectate de părțile de sus ale plăcintelor de sticlă și beton. Care plăcinte nici măcar nu sînt atît de hidoase cum susțin toți îndrăgostiții de arhitectură sofisticată: zgîrîie-norii alternează cu clădirile vechi și frumoase, care se reflectă în sticlele vecinelor mai moderne.

E adevărat, nu te poți îndrăgosti în cîteva zile de un oraș, dar pentru **New York** probabil nu ți-ar ajunge nici o viață ca să poți scrie negru pe alb ce simți exact pentru el. Dar cum să nu-ți placă un oraș cu opt milioane de oameni în care unul, cel care-ți găsește telefonul uitat în unul din taxiurile nenumărate, te caută insistenț și nu se lasă pînă nu dă de tine, ca să ți-l dea înapoi?!

Și nici măcar nu te poți simți străin la **New York**, în metrou, în **Central Park** sau în barul deținut de un chinez simpatic vei găsi pe cineva care vorbește aceeași limbă ca tine.

Și mîncarea e mai bună aici, mai ales pentru că trebuie să bați cale lungă și ți se face și mai foame pînă dai de ceva favorabil pentru stomacul tău de european răsfățat.

Poate anume de la mîncarea asta aici și visele sunt mai frumoase. La mine au fost cu **Obama**, care susținea o conferință în aer liber și care a fost de acord să-i iau un interviu după. Să moară de ciudă ceilalți din redacție! Președintele a fost simpatic și pentru că nu s-a oțărît la mine cînd i-am spus că nu mi-am făcut documentarea pentru interviul cu el. A zis că mă așteaptă și mi-a propus să ne așezăm pe scările unui apartament simpatic din **Brooklyn**.

Și iată așa, **Barack Hussein Obama** se uita la copaci și păsărele cît îmi făceam eu documentarea cu un **McBook** în brate. Unde ați văzut politicianii noștri să facă așa ceva?! Măcar în vis.

Anastasia CONDRUC

Nebunia din Casa Jurnalistului

● locatarii îi zic redacție și obișnuiesc să invite oameni la proiecții de film, la petreceri și la ședințe

„Bă, băăă! Trezește-te! Vine Mihaela Măruță la Adevărul!” a urlat **Vlad Ursulean** într-o dimineată la urechea lui **Ștefan Mako**, șobolan la **Casa Jurnalistului**, fost producător la „Schimb de mame” și actual jurnalist de investigație încălecat pe un subiect fierbinte, ținut în secret deocamdată. Pe **Vlad Ursulean** îl știu cel puțin cei 2.375 de oameni care-l urmăresc pe **Facebook**. Jurnaliști, ONG-iști, studenți, tinere amozate de el, artiști și, în general, așa-numiți hipsteri. Oameni care sar cu Like-urile la orice post al „tînărului jurnalist rătăcitor” și-i sorb cu nesat frazele rostite, scrise pe blogul lui sau pe www.casajurnalistului.ro. Indivizi care vin la ultima petrecere cu manele de pe bulevardul **C.A. Rosetti** doar că să-l îmbrățișeze înainte de plecarea lui pe trei luni în **Boston, Statele Unite**.

Și nimeni nu știe de fapt dacă îi plac manelele sau le ascultă ca să fie altfel. Oricum, e un detaliu nesemnificativ. Ce se știe cu certitudine despre

Vlad Ursulean e faptul că-i place la nebunie să scrie, că este un teribilist care fuge de maidanezi și că mare parte din popularitatea lui se datorează protestelor din iarnă, atunci cînd a consimnat, în scris, audio și video, tot ce a văzut în jurul lui. A alergat, a tremurat, a transpirat, a înjurat, a filmat și pînă și **Adrian Năstase** i-a preluat reportajul video în unul din posturile de blogul său. Ce-și mai poate dori un jurnalist de vîrstă fragedă? Apogeul carierei sale, rîdea **Vlad**.

În aceeași perioadă, l-a cunoscut pe **Radu Ciorniciuc**, „jurnalist scandalagiu”, aprig luptător în numele dreptății din mediul universitar român și vîntor curajos de subiecte pe tema corupției. **Radu** e creatorul paginii de **Facebook** cu aproape 50.000 de Like-uri, „Piața Universității” și e cel mai liniștit băiat din apartamentul care este mai degrabă cunoscut drept **Casa Jurnalistului**, „un fel de grădină în care sădim simburile jurnalismului și îl creș-

Radu Ciorniciuc și Ștefan Mako în restaurantul de pe C.A. Rosetti

tem de la zero, independent de rușinile de pînă acum”.

Despre oameni și șobolani

C.A. Rosetti, 42, ultimul etaj. Acolo se întâmplă, zi de zi, chestii. Locatarii, **Vlad, Radu** și **Ștefan**, îi zic redacție și obișnuiesc să invite oameni la proiecții de film, la petreceri, la ședințe, când e cazul, ori la concerte improvizate, cum a fost cel cu trupa **Poetrip**, la care se cîntă despre pufuleți. În linii generale, însă, se lucrează. Îi vezi mereu desenînd scheme pe pereți, cu laptopuri și tablete pe brate, sunînd în stînga și-n dreapta și schematizînd tot soiul de strategii.

Una din cele două camere mari puse la dispoziția sutelor de oameni care le-au călcat pragul pînă acum, cunoscuți sau necunoscuți, are un perete tapetat cu ziare. Găsești tot ce vrei acolo, de la titluri-bombă din **Libertatea**, pînă la frînturi din editorialele lui **Andrei Pleșu**. În aceeași încăpere se mai găsesc, în ordine aleatorie, un ștreang, o traversă, un balcon în care și-a găsit sfîrșitul un extingtor furat într-o husă de

chitară și o bibliotecă cu tot soiul de publicații și, poate cel mai important, o carte cu tot ce trebuie să știi pentru Tarot. Ultima dată a folosit-o **Sorina**, o plăpîndă și firavă studentă la Medicină care mi-a zis, și nu contează deloc dacă-i adevărat sau nu, că am extras cele mai bune cărți și voi avea un viitor luminos.

Radu, Ștefan și **Vlad** sînt rezidenții permanenți ai casei. În rest, se poate perinda oricine pe acolo. Ușa nu e în-cuiată niciodată, iar cei care intră strecoară, dacă au de unde, bancnote norocoase într-o cutie a milei. Apoi se îndreaptă spre frigider, își iau o bere, admiră rafturile proaspăt meșesugite de băieți și se scaldă în bulinele întinse pe pereți de un disco-ball demn de toate nostalgiile. De sus, de pe sobă, întreaga activitate le este supravegheată de un cap simpatic de statuie, cu buze rujate. Din **Boston**, aflu de la **Vlad** pe cale virtuală că e botezată **Hortensia Papadat-Bengescu** și „a găsit-o Ilieș în adăpostul antiatomic al clădirii în care stă”.

Lina VDOVÎ

Hai hui la kilometrul 0

Același cadou, altă panglică

● „manualele școlare existente nu sînt bune”

„Toți românii au fost uniți sub același sceptor”, asta-i prima propoziție care-mi vine în minte de fiecare dată cînd mă gîndesc la istoria pe care am învățat-o în școala primară. Pînă să ajung la liceu, **Mihai Viteazul**, căci la el face referire și propoziția de mai devreme, a fost cel care a înfăptuit, pentru prima dată, visul „milener” al românilor. Domnitorul ne-a arătat că voința noastră a fost mai presus decît interesele habsburgilor și planurile meschine ale otomanilor. Dar la liceu l-am citit pe **Lucian Boia** cu ale lui mituri și mitologii, care mi-a arătat că sceptorul lui **Mihai** era mai degrabă un arcan, iar Unirea a fost un soi de alianță-cucerire-stăpînire.

Am fost, sincer, dezamăgit. Și de manualele de istorie și de **Mihai Viteazul**; o fi istoria scrisă de învingători, dar nici să ne mințim pe noi înșine. De atunci nu am mai început să am încredere nici în istoria învățată din manuale roase de degetele generațiilor dinaintea mea.

Teoria formelor fără fond

În urmă cu o săptămînă, îl aud pe **Stelian Fedorca**, secretar de stat în cadrul **Ministerului Educației**, spunînd că va cumpăra *ebook-uri* pentru școli. „Manualele școlare existente nu sînt bune. Ele sînt din 1996 - 1998 și se retipăresc. O cheltuială inutilă de bani”, spunea dumnealui, citat de **Agerpres**. Iar cu 600 de milioane de euro, banii necesari acestui proiect, vom reuși să modernizăm sistemul educațional din țară. E ca și cum ai schimba panglica la un cadou oribil pe care l-ai primit, crezînd că așa rezolvi problema. Dacă ar fi fost bine

gîndite, manualele ar fi putut avea și 20 de ani vechime. „Ana are mere”, va suna la fel de aiurea, chit că propoziția-i scrisă cu cerneală tipografică sau cu pixelii unui **iPad**.

Înainte de secretarului de stat, a fost premierul **Victor Ponta**, care a declarat că școlile vor fi dotate cu *internet wireless*, gratuit. Fondurile urmau să vină din banii cîștigați în urma licitației pentru licențele 4G. Un alt gînd bun pentru modernizarea învățămîntului, dar unele școli din țară au rămas la fel de moderne ca istoria pe care am învățat-o eu, în clasele primare. La începutul anului școlar au fost găsite sute de microbuze care nu aveau în regulă autorizațiile de funcționare, încă pe atîtea școli aveau probleme cu toaletele, la concursurile de titularizare s-au prezentat mai puțini profesori, dintre care doar jumătate l-au trecut, iar bacalaureatul e constant în politicile de reformare.

Cu tot cu *ebook-uri* domnului **Fedorca**, noi tot nu vom avea dezbatere ca-n **Germania**, unde, anul trecut, profesorii se întrebau dacă mai este util pentru elevi să învețe scrisul de mînă, din momentul ce calculatorul joacă un rol atît de important în viața lor. În loc să dăm bani pe o infrastructură modernă, să vedem dacă avem pentru ce s-o construim. Un avînt stupid al modernizării ne poate duce în situația **Chinei**, unde, după ce autoritățile au cheltuit miliarde de dolari pentru a pune metroul în nu știu cîte orașe, acum și-au dat seama că nu sînt suficienți călători pentru ele.

Pînă găsim pe cineva, care ne poate scrie un *ebook*, mai bine o tăiem pe **Ana** din **Abecedar** și scoatem visul milener al lui **Mihai Viteazul**, din manualele de istorie.

George GURESCU

Bucureștean fără cauză

Pereți în viață

● e greu de înțeles de ce oamenii vin să fipe pentru Hala Matache

Acasă înseamnă patru pereți. Cu amintiri, dulapuri și fotografii, cu un pat, o masă și măcar două scaune. De cîte ori am auzit de la oamenii mari că totul în viața lor a început într-o casă cu o lingură și o furculiță. Acasă e mai ales unde ajungi după serviciu sau școală ca să mîncîci. Apoi să dormi. Așa că nu e de mirare fascinația noastră pentru clădiri. Eu mor după căsutele mici, cochete de la țară. Îmi plac și apartamentele la bloc, dar doar dacă balconul poate lesne să devină o mică seră.

E totuși greu de înțeles de ce din cînd în cînd oamenii vin să fipe pentru **Hala Matache**, să protesteze pentru o clădire care abia stă să nu cadă. O fostă piață unde poate nu-și făceau cumpărăturile și pe lîngă care treceau din an în **Păști**. Și totuși, se lasă adunați de jandarmi și urcați în dube, se ceartă, invocă legi, cer negociații. ONG-iști nebuni, ar spune mulți. Care în loc să-și plimbe iubita prin parc într-o zi de sîmbătă, vin să se rătoiască la jandarmi, care la rîndul lor ar putea fi la un grătar în familie. Și

totuși, dacă nu-ți respecti clădirile, nu vîd de ce n-ai arunca ambalaje pe scara blocului tău sau de ce n-ai scuipa de la balcon. Trăim în cutii de chibrituri cu suflet. O casă nu e doar o înălțătură de granit, e viața ta. Trăim să avem o casă, ne îndatorăm toată viața la bănci, o visăm adesea ca pe cea mai mare dorință. Atunci și amărîta de **Hala Matache** merita o șansă înainte să fie făcută un morman de moloz prin care mai apoi să treacă o stradă numită pompos **Diametrala**. O stradă pe care mulți ar considera-o mină de aur pentru că ar ajunge mai repede acasă. Și totuși, străzi tot avem, clădirile nu le respectăm.

Și **Hala Matache** o fi avut o viață. Unii spun că era o piață murdără, pe lîngă care seara își găseau un loc hoții și prostituatele. Dar merită o șansă pentru ceea ce ar fi putut fi: o piață civilizată, cu tarabe pe care ar zîmbi roșii grase și buchete de leuștean. Una în care ar veni turiștii ca la o mare ciudățenie a **Bucureștilui** nou.

În **Londra**, de exemplu, zeci de foste piețe au fost renovate și transformate în supermarketuri, spații cu cafenele, locuri de agrement. Fac pariu că așa se întîmplă și în alte orașe europene. Așa că i-aș da **Halei** o șansă. Pentru că o piață aduce oamenii împreună, în timp ce o stradă îi împrăștie.

Andreea ARCHIP

SENIORI EDITORI:

opinia veche

Andreea ARCHIP,
Carmen AVĂDĂNOAEI,
Dana BALAN - BĂLU,
Oana BALAN,
Alina BĂISAN,
Cătălin BUCEVSCHI,
Andrei CIURCANU,
Florentina CIUVERCA,

Mădălina COCEA,
Ionuț FANTAZIU,
Livi IOLU,
Roxana LUPU,
Andra MARDARE,
Nicoleta NASTASE,
Vlad ODOBESCU,
Diana ROTARU,

Ionela SĂVESCU,
Paula SCÎNTEIANU,
Cătălina SCULIȚĂ,
Anca SIMINA,
Radu TUȚUIANU,
Andrei UDIȘTEANU,
Cristina VRĂNCEANU

Dintr-o mie de CD-uri

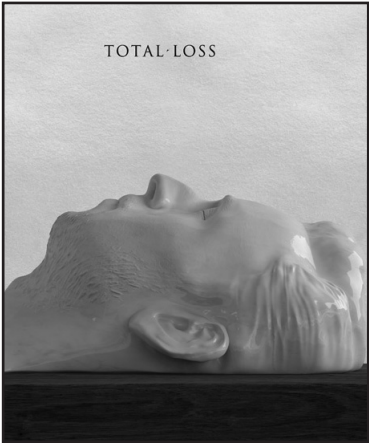
Haine pentru suflet

● versurile celor 11 piese vorbesc despre pierderea unor lucruri dragi

Tom Krell ar putea fi doar un alt student boem zidit între pereții unei camere de cămin care amestecă o poveste de viață cu muzică și își construiește un univers pe care ascultătorii sînt liberi să-l interpreteze. Însă albumul „Total Loss”, pe care-l semnează cu numele **How To Dress Well** (n.r. „Cum să te îmbraci bine”) nu este apăsător doar de mici drame adolescente. E o combinație surprinzătoare între fraze muzicale decupate din **R&B**-ul anilor ’90 și versuri inspirate de filosofia kantiană.

Născut în urma unei serii de tragedii din viața personală a lui **Krell**, doctorand în filosofie, materialul cuprinde 11 piese întunecate, ale căror versuri vorbesc despre pierderea unor lucruri dragi, despre moarte ca punct din care se naște energia pentru viață. Prima piesă, „When I was in trouble” traduce durerea care i-a motivat artistului alcătuirea acestui al doilea album din carieră. „Cold nites” o completează, așa cum spune și titlul, rece, diafan, cu o interpretare decupată dintr-o lungă tînguie. **Krell** își suspină, pur și simplu, piesele pînă cînd „Running back” și „& It was You” aduc treptat un optimism ce împrumută puțin din stilul lui **Michael Jackson** și din ritmul jucăuș dat de vocile care îl acompaniază pe fundal („You don’t have to wonder, somebody will be there for you” – „Nu trebuie să te întreb, cineva va fi acolo pentru tine”).

Una din temerile lui **Krell** în ceea ce privește acest album a fost păstrarea echilibrului între linia melodică și interpretarea vocală. Piesa „World I need you, Won’t be nothing without you”,

How to Dress Well- „Total Loss”(2012)

un adevărat poem cîntat la vioară, e coloana sonoră a unor întîmplări nefecitate în jurul cărora s-au născut toate celelalte melodii. „I love to fly. The only bad part about flying is having to come back down” („Iubesc să zbor. Singurul lucru rău legat de zbor este că trebuie să te întorci înapoi pe pămînt”), spune, cu voce de copil, artistul, încheindu-și reprezentarea în același glas fantomatic de la început.

Ca o haină fără cusături, „Total Loss” intră deopotrivă în mintea ascultătorului de ocazie și a celui care vrea să-l descifreze. E un material ce colecționează ritmurile preferate ale artistului și le pliază pe trăirile lui, dînd impresia că, deși albumul are început și sfîrșit, nici una dintre piese nu se termină.

Anca TOMA

„Albumul e o minunată muzică de avangardă dintr-un punct de vedere R&B.” guardian.co.uk

De dragul diversității, citește o carte

Victoriile piratului înfrînt

● această biografie ficțională îl învelește pe bucanier în straturi pătimase, crude, dureroase, dar în final, umane

„Aceia care spun că copiii sînt fericiți și-au uitat copilăria”, și bătrînul **Merlin** îi strînse mîna părințelului obosit și-ngrîjorat din fața sa. Trecuseră ani de cînd **Henry Morgan** a luat calea **Indiilor**, minat de dorința arzătoare a fiecărui tînăr la vremea aceea și hrănit cu setea de necunoscut, cînd tatăl său îl vizita pe pustnicul **Merlin**. Visul i se împlinise la doar patru ani de cînd a simțit căldura soarelui de la **Indii**, patru ani în care din sclav a ajuns stăpînul planției, patru ani în care s-a lepădat de toate simțămintele care-l făceau copilul ce-a luat drumul mării dinspre **Cardiff**.

A jefuit, a prădat, a iubit, dar **Morgan**, chiar dacă a ajuns temut pe toate mările știute pe atunci ale lumii, n-a avut decît dezgust pentru oamenii cu care s-a înconjurat. S-a așteptat să simtă ceva cînd a obținut adulația piratilor, dar era doar gol, o goliciune pe care nu și-o putea astupa cu nici o patimă, trupească sau sufletească. Așa că **Henry Morgan**, nu băiatul care s-a pornit din **Cardiff**, care și-ar fi lăsat sufletul gaj în fața **Elizabeth**, nici stăpînul de slavi cu vise mărete, ci omul minat de dorința de a-și găsi un loc pe lume, a strîns cea mai mare armată de pirăți

Editura Polirom
254 de pagini, 2012
27,95 lei

și s-a hotărît să cucerească **Panama-ul**, **Cupa de Aur** a mărilor, sau să-l lase trupul sub meterezele-i înfiorătoare.

Scriitorul **John Steinbeck** s-a încumetat să-l descoase pe cel mai temut și respectat pirat din istoria romantață a călătoriilor pe mare. Această biografie ficțională, cu referințe veridice la momente istorice, îl învelește pe bucanier în straturi pătimase, crude, dureroase, dar în final, umane. Arată realitatea tristă a oamenilor meniți să conducă, dar a căror menire nu este să fie vreodată împliniți.

Izolată, cu un singur prieten din rîndul piratilor pe care și l-a apropiat pe post de jurnal uman în care să-și verse poveștile, **Henry Morgan** își așteaptă, stoic, sfîrșitul, înainte să fi început vreodată să trăiască cu adevărat. Simțind fiorul măreției, și-a dus viața căutînd-o. Însă, în drumul său, și-a distrus omenia ce-ar fi putut pînă-n final să-l îplinească.

Cătălin HOPULELE

dovadă de o formă de inteligență. După o scenă în care au atacat cîteva persoane la nimereală, o singură dată apelează la un truc, folosind fostele victime drept păpuși care bat la ușa vecinilor cerînd donații din singele lor. De asemenea, o poveste de dragoste este introdusă în prima parte, urmînd aceeași formulă învechită, unul dintre îndrăgostiți este trist din cauza unei relații mai vechi, în peisaj intră o nouă iubire, încep prin a se ciondăni, apoi se împacă, se ceartă și în final se sărută.

Grabbers este un film care îmbrățișează stereotipurile, în special cele irlandeze, care deși la început sînt doar o sursă de umor negru, pe parcurs acestea sînt dezvoltate în personaje.

Paul ANDRICI

„Grabbers”(2012)
Regia: Jon Wright
Gen: Comedie, SF

Stop cadru

De la seria „Tremors” încoace, nu au mai fost atît de multe filme cu monștri care să fie intenționat amuzante, majoritatea încercînd horror-ul, dar atingînd mai degrabă ridicolul prin efectele sau scenariul slab. Anul trecut, pelicula britanică „Attack the block” a demonstrat că o poveste despre o invazie extraterestră într-un cartier englezesc poate să fie și o bună comedie, iar anul acesta irlandezii au venit cu pro-

Tentacule și irlandezi

● pe foaie, pelicula sună ca fiind o experiență amuzantă, însă pe parcurs povestea se degradează

pria lor încercare prin „Grabbers”.

Premisa acestei pelicule este una foarte simplă. Doi meteoriți, care au la bord două forme de viață de pe altă lume pică în apropierea unei insule pescărești de pe coasta **Irlandei** și de-ndată ce ajung în mijlocul unui lac, extraterestrii încep să se hrănească cu singele creaturilor din apropiere. De la un festin cu balene, aceștia trec de felul doi direct la desert și anume noi, oamenii. Singurii care află de existența acestor monștri sînt veterinarul, noua politistă, bețivul, barmanul și politistul bețivan al satului, care este și eroul principal. În prima lor confruntare cu creaturile află că gloantele sînt precum o mușcătură de tîntar pentru invadatori, singurul lucru care

îi poate răni, pînă la venirea întărilor de pe uscat, este alcoolul. Astfel, pentru a rezista nopții, adună toți consătenii la pub și cu cîteva arme improvizate, foarte multe sticle de băutură, o parte pentru a otrăvi creaturile, o parte pentru a le da pe gît, se pregătesc pentru lupta finală.

Pe foaie, pelicula sună ca fiind o experiență amuzantă, avînd monștri, băutură și comedie, însă pe parcurs pînă și filmul începe să o ia pe șapte cărări. În primul rînd vrea să fie comparat cu **Tremors**, ambele avînd creaturi cu design simplu, dar înfricoșător. Cele din **Grabbers** nu sînt constante în cum ar trebui să se comporte, întîi sînt descrise ca animale sălbatice, iar mai tîrziu parcă dau

● HOROSCOPI

● HOROSCOPI

● HOROSCOPI

● HOROSCOPI

● HOROSCOPI

BERBEC: A început școala de o săptămînă și tu încă nu ți-ai făcut bagajul să vii la **Iasi**. Nu-i nimic, facultatea, împreună cu restanțele, nu pleacă nicăieri.

TAUR: Nici nu ai ajuns bine în **Iasi** și deja ai spart toți banii de acasă pe țigări, bere și cafea. Măcar te-ai pus bine cu colegii și ți-ai asigurat prima sesiune.

GEMENI: A trecut abia o săptămînă de facultate și deja ai început să complotezi împotriva unui profesor. Cheia în mașină, piedică pe scări, rămîne de văzut.

RAC: Chiar dacă ești răcit cobză, nu înseamnă că trebuie să abuzezi de siropul de tuse. Nu uita că ultima oară ai ajuns la poliție numai în prosop și șosete.

LEU: Încă un an de facultate, încă o ocazie de a face bani de pe urma celor care nu-s în stare să-și scrie singuri o amărită de licență.

FECIOARĂ: Te-ai mutat în altă grupă pentru că nu ți-ai mai suportat vechii colegi, doar ca să constăți că peăștia îi plăci și mai puțin.

BALANȚĂ: Cum nu mai suporti pe nimeni, anul acesta ai decis să stai singur. Iese mai scump la chirie, dar măcar poți sta toată ziua în boxeri în casă.

SCORPION: În numai cîteva zile ai și terminat rachiul de acasă. În ritmul ăsta va trebui să-ți iei un job part time la **Bucium** sau la **Cotnari**.

SĂGETĂTOR: Anul ăsta ai hotărît să nu mai dai banii pe chirie și să faci naveta, ca să rămîni cît mai mult capital pentru bere.

CAPRICORN: A trecut o săptămînă și deja te-ai impus ca bucătarul șef al camerei de cămin. Acum apelează băieții la tine și cînd vor cartofi prăjiți.

VĂRSĂTOR: Banii de abonament **RATP** s-au dus pe cafea, banii de chirie pe bere și cei de foi, pixuri și caiete pe haine noi. Studenția e frumoasă.

PEȘTI: Ușa de la frigider tot cade, boilerul nu merge, colegii de apartament fac gălăgie. Parcă era mai bine la cămin, măcar gîndacii tac din gură.

Evenimentul săptămînii

TÎRG

În perioada 11-14 octombrie, va avea loc „Sărbătoarea dulcetii la Golia”.

Tîrgul este organizat în parcare din fața **Mănăstirii Golia** și va putea fi vizitat de ieșeni și pelerini, în intervalul orar 10.00-18.00.

Scor la pauză

Fotbal la cratiță

● Olimpia Cluj s-a calificat în optimele celei mai prestigioase competiții inter-cluburi

Sportul este de o ironie nesuferită. Probabil și de aceea mai bine din jumătate din populația planetei urmărește cu pasiune un sport anume, fie că e vorba de campionatul mondial cu tras de praștia, golf, curling, atletism și, de ce nu, fotbal. La noi, fotbalului i se spune sportul rege, sau, în fine, fotbalul care a avut un rege. Pe **Hagi**. Cînd scoatem nasul prin **Europa** și-i întrebăm pe oameni pe stradă ce știu despre **România**, deja nici nu mai e amuzant cînd auzim **Hagi**, **Dracula** și **Nadia Comăneci**.

În orice caz, la noi, sportul rege are o soră mai mică, fotbalul feminin. E genul de fenomen în care pe stadion merg două categorii de oameni: prietenii, rudele, amicii jucătoarelor care-i încurajează și clasicii spărgători de semințe care ar prefera ca fetele să se păruiască într-un ring învelite de ciocolată. Dar dincolo de toate ironiile și condițiile virtual inexistente pe care acest sport le are pentru a se dezvolta și a crește, **Olimpia Cluj** s-a calificat în optimele celei mai prestigioase competiții inter-cluburi, **UEFA Champions League**. O calificare demnă, dar una care ne face să ne uităm la grupa mare a fotbalului, la băieți.

Săptămîna trecută, **CFR Cluj** a avut la un moment dat șanse, la băieți de această dată, să facă o remiză cu **Manchester United**. Ar fi fost cel mai bun rezultat al unei echipe românești din ultimii ani, chiar dacă printre cei 11 jucători de pe teren ai clujenilor nu era decît un român get-beget. La polul opus, **Steaua** era să facă o remiză cu mult-mai-putin cunoscuta **FC Copenhagen**. **Clujul** a pierdut indiscutabil cu 2-1 și **Steaua** a cîștigat foarte norocos cu 1-0. Și-atunci, peste tot, s-a răsturnat carul cu laude pentru două rezultate care, onorabile în sinele lor, probabil le-au făcut pe fetele de la **Olimpia** să chicotească.

Sportul în general este de o ironie nesuferită pentru că performanța se judecă în funcție de bani și de popularitate. E ca la pariuri, dacă bagi 2 lei și-ai spart jackpot-ul nu ești vedeta care ai fi fost dacă băgai 2.000 și i-ai fi pierdut pe toți. Dar cum vine vorba în fotbal, ai fi pierdut frumos.

Cătălin HOPULELE

Oficial ne merge bine

Smiley numără bobocii lui „Cuza”

● nu e mai mare de-o șchioapă însă, ca și artistul, cântă că are „bani de dat” și „datorii la stat” ● un cor de chiote și țipete din partea fetelor l-au primit pe cântăreț

Duminică seară, înainte de deschiderea anului Universitar, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și-a adunat bobocii pentru un concert în aer liber. Tineri de toate vârstele s-au înfilnit pe scările și esplanada corpului B din Copou de la ora 19.00 nu pentru cursuri, ci pentru a dansa și cânta împreună cu Smiley. Pentru că în prima zi de studenție, universitatea le-a adus petrecerea mai aproape de cămine.

După ce în timpul zilei zona a fost ocupată de corturile asociațiilor studențești, în ultima duminică înainte de începerea cursurilor, pe scările Corpului B de la Universitatea Alexandru Ioan „Cuza” s-au înghesuie elevi, boboci și studenți. Seara a început cu câteva piese folk fredonate de tineri împreună cu Cosmin Vaman și Alexandra Andrei, nu înainte însă de a se cânta imnul bobocilor, „Bun venit la UAIC”. Alenea și esplanada universității au continuat să se umple de lumea atrasă de muzica din boxe și chiar dacă Smiley nu urcase încă pe scenă, întreaga zonă s-a umplut pînă la refuz, obligându-i pe tinerii mai inventivi să se cațere pe clădirile și gardurile din jur.

Dacă pe folk doar s-a stat și s-a băut bere pe ascuns printre copacii părculețului de lângă scenă, Smiley a reușit să-i trezească și pe cei mai anemici din public. Un cor de chiote și țipete din partea fetelor l-au primit pe cântăreț atunci când acesta a început să vorbească în microfon. O fetiță blondă de pînă în trei anișori, cu părul prins în două codițe și cu obrazii rumeni, a început și ea să aplaudă și să cînte de pe umerii tatălui ei. Nu e mai mare de-o șchioapă însă, ca și Smiley, cântă că are „bani de dat” și „datorii la stat”.

În spatele părintelui pe umeri cu fetița blondă și buclată, chiar lângă fîntîna arzeiană, cel mai gălăgios grup e format dintr-o duzină de liceeni. Cîteva dintre ei încearcă să dan-

seze, alții se împing sau se joacă de-a prinslea, iar un cuplu se sărută lângă trunchiul unui brad, pe întuneric, ceva mai departe de ochii colegilor lor. Pe întuneric, singurele becuri care luminează zona sînt cele de la scenă, restul esplanadei fiind înbrățișată de noapte. Lîngă elevi, pe marginea fîntîinii arzeiene își găsesc loc cîteva studenți întîrziati care scot din hanorace două peturi de bere. Nu bagă în seamă concertul, ci încep să discute de-ale lor.

Smiley e mai mare prin binoclu

La cîteva dintre geamurile de la etajul I din Corpul B, atîrnă niște picioare. Trei studenți temerari, înghesuieți probabil de mulțimea de pe scări, și-au găsit refugiu pe pervazurile late. Aplaudă și cîntă ca toți ceilalți, însă mai aruncă cîte o privire compătimitoare la nefericiții care se înghesuie la picioarele lor. De nicăieri, își face apariția un bărbat trecut de vîrsta a doua, îmbrăcat complet în negru și camuflat bine de întunericul de afară. Are un binoclu agățat la gît pe care îl duce din cînd în cînd la ochi ca să-și apropie scena, dar și fetele celor din mulțime. Ai zice că-i un ornitolog rătăcit privind după păsări de noapte.

„Stați pe loc să vă număr pe toți!”

Odată cu următoarea piesă „Preocupat cu gura ta”, își face loc prin mulțime cu coatele și cu coar-nele unei biciclete roșii, o față plinuță îmbrăcată cu un tricou larg, alb și cu un desen indescifrabil. Are privirea pierdută, de parcă așteaptă pe cineva, dar cum nu o întîmpină nimeni se întoarce pe drumul pe care a venit, înghiontind din nou pe toată lumea. După ce aceasta a dispărut în mulțime, este anunțat și sfîrșitul concertului, dar nu înainte ca Smiley să încerce să ghicească cîți boboci se ascund în mulțime. Nu reușește să le afle numărul însă îi sfătuiește totuși să nu se îngrijoreze dacă în loc de trei ani de facultate vor face cinci. Astfel, el s-a putut distreze mai mult, chiar dacă părin-

ții nu au fost cei mai fericiți.

„Oficial îmi merge bine, chiar îmi merge bine” e ultimul refren cîntat de Smiley, melodie ce stîrnește aplauzele și chiotele multîmii de oameni adunați pe esplanada din fața Corpului B. După ce artistul a coborît de pe scenă, un grup de fete din spatele meu au început să ofteze. Mai voiau să-l asculte măcar pentru încă jumătate de oră, dar cum toată lumea se îndrepta spre ieșirea din părculeț, sînt nevoite și ele să plece. Doi băieți nu se pot despărți însă de scenă nici dacă ar vrea, deoarece încă se chinuie să coboare dintr-un copac de lîngă aceasta. Lor nu prea le-a mers bine în seara asta.

Andrei MIHAI

Punctul pe V.I.P. ● Punctul pe V.I.P. ● Punctul pe V.I.P.

Am eu față de Justin Bieber?

Fanii muzicii rock nu se lasă speriați prea ușor atunci cînd eroii lor „mai gustă” din cîte-un praf, o iederă sau o licoare nouă, iar apoi vin să îi legene cu încă o baladă. Însă cînd își înjură susținătorii, dau cu chitara de pămînt pînă se face tîndări sau suferă căderi nervoase în plin spectacol, se cam schimbă partitura.

Într-un acces de furie, solistul trupei Green Day, Billie Joe Armstrong, s-a oprit minios din cîntat în mijlocul melodiei „American Idiot”,

Trezire la sfîrșitul depresiei

● Billie Joe a făcut cunoscută presei decizia de a se interna într-o clinică de dezintoxicare

pentru că i s-ar fi tăiat din timpul pe care-l mai avea rămas pînă la sfîrșitul concertului. Aflați la un festival în Las Vegas, celor de la Green Day li s-a scurtat playlist-ul pentru ca un alt artist să poată intra mai repede pe scenă. Iar asta nu prea i-a priit lui Billie Joe, cel căruia nu îi sînt străine astfel de ieșiri. Și, comparat cu Johnny Ramone, chitaristul trupei Ramones în ceea ce privește limbajul sau agresivitatea, vocalistul trupei Green Day și-a început cuvîntarea prin a-și spune ofurile mai întîi organizatorilor, cărora le-a urlat sus și tare „Eu cînt din 1988, iar voi îmi spuneți că mai am doar un afurisit de minut!”.

Publicațiile americane au speculat că de vină ar fi fost narcoticele în combinație cu alcoolul și Usher, cel care le-ar fi „furat” membrilor de la Green Day douăzeci de minute din recital. Cum incidentul de la Las Vegas a coincis cu apropierea lansării noului album, Uno, ce face parte dintr-o trilogie de materiale discogra-

fice, Billie Joe a făcut cunoscută presei decizia de a se interna într-o clinică de dezintoxicare, în speranța că fanii vor fi mai indulgenți la următoarea sa apariție.

Același Billie Joe Armstrong și-a încheiat monologul, înainte de a ieși din vizorul multîmii, cu un „Eu nu sînt vedetă pop sau vreun Justin Bieber!”, revoltîndu-i pe admiratorii înfocați ai adolescentului, care au anunțat că vor să-l dea în judecată pe punk-rocker.

Doar superstițioșii să-l mai numească pe Billie Joe „cobitor” în ceea ce privește injuriile aduse lui Bieber. Pentru că următorea apariție a tînarului cîntăreț s-a lăsat cu rău de mare în timpul spectacolului din Arizona, de la care Bieber a ieșit în fugă, după ce s-a întors cu spatele la public, fiind pe punctul de a vomita pe scenă.

Mădălina MORARU

IULIUSMALL

UNDE MERGEM DUPĂ SHOPPING?

100 premii pe loc în fiecare zi
28 Septembrie - 14 Octombrie

JENNIFER LOPEZ
Belgrad

THE CRANBERRIES
Viena

MUSE
Praga

Detalii pe www.iuliusmall.com

Parteneri |

Casa de Cultură a Studenților
Str. Vasile Conta nr. 30, et. 2,
700106 Iași. Tel.: 0746/230.032, 219520,
e-mail: redactia@opiniastudenteasca.ro

opiniaveche

DIRECTOR: Laura PĂULET
REDACTOR-SEF: Cătălin HOPULELE
REDACTOR-SEF ADJUNCT: Oana OLARIU
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Ioan STOLERU
ȘEFI DE DEPARTAMENT: Iulia CIUHU
REDACTORI: Alexandra IVĂNESCU, Dan CONDREA, Iulian BÎRZOI, Andrei MIHAI, Mădălina OLARIU, Anca TOMA
COLABORATORI: Paul ANDRICI, Anca MATCOVSCHI, Livia RUSU, Daniela VORTOLOMEI
PUBLICITATE: Bogdan COBUZ
EDITOR: Daniel CONDURACHE

Sedintele de redacție au loc luni și miercuri, de la ora 20.00. Revista se poate procura și de la sediul redacției.